ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ

Βατερλό του αναλώσιμου Σαμαρά
ΣΕΛΙΔΑ 8

Οι κομματικοί θίασοι επί σκηνής
ΣΕΛΙΔΑ 3

Το Μνημόνιο, το μετα-Μνημόνιο και ο ΣΥΡΙΖΑ
ΣΕΛΙΔΑ 5

Επνιξαν ξανά κόσμο στο βωμό του κέρδους
ΣΕΛΙΔΑ 2

Αντίσταση μέσω εκλογών ή εξεγέρσεων;
Το παράδειγμα της Αργεντινής
ΣΕΛΙΔΑ 7

Η αξιολόγηση δένει χειροπόδαρα τον εκπαιδευτικό στους στόχους του αστικού σχολείου
ΣΕΛΙΔΑ 6

Να καταργηθούν οι φυλακές Γ' τύπου
ΣΕΛΙΔΑ 3

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | αρ. φύλλου 805 - 3 Γενάρη 2015 | www.eksegersi.gr

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΘΑ ΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΟΠΟΙΗΣΗΣ

Κι αν είν' ο λάκκος σου πολύ βαθής χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς

Scripta...Verba...

Ο κ. Σαμαράς επιδιώκει μια διαχειρίσιμη ήττα, προκειμένου να σιγουρέψει ότι θα κρατήσει την καρέκλα του ηγέτη της Νέας Δημοκρατίας. Μαζί με τον κ. Βενιζέλο, είχαν αποφασίσει να πάνε σε εκλογές.

Δημήτρης Παπαδημούλης

Αρα φταίνε αυτοί για τις εκλογές και όχι ο ΣΥΡΙΖΑ. Τι άλλο θ' ακούσουμε ακόμη από τους αδίστακτους καιροσκόπους;

Διαλύθηκε η βουλή λόγω των εκβιασμών των θεσμών από την Αντιπολίτευση με την σύμπλευση της Χρυσής Αυγής. Αυτό είναι όνειδος για την Δημοκρατία που ελπίζω να μην έχει επιπτώσεις.

Ευάγγελος Βενιζέλος

Στο ίδιο μήκος κύματος με τον Σαμαρά με ένα επιχείρημα απελπισίας: υπάρχει περίπτωση να πιστέψει ψηφοφόρος ότι ο ΣΥΡΙΖΑ συνεργάστηκε με τη Χρυσή Αυγή;

Συμμερίζομαι την αγωνία κάθε Ελληνα και είμαι εδώ, για να εγγυηθώ την ασφαλή πορεία της Χώρας. Το έργο μας από την αρχή ήταν πολύ δύσκολο, φτάσαμε πολύ κοντά στην οριστική έξοδο από την κρίση. Είμαι εδώ για να εγγυηθώ ότι η Χώρα θα φτάσει στο λιμάνι της ασφάλειας και της σταθερότητας. Χωρίς να κινδυνεύσουν ούτε οι θυσίες που έγιναν μέχρι σήμερα, ούτε και η Ανάκαμψη που ήδη έχει αρχίσει. Είμαι εδώ για να μην επιτρέψουμε σε κανένα να θέσει σε κίνδυνο ή σε αμφισβήτηση τη θέση της Ελλάδας στην Ευρώπη.

Αντώνης Σαμαράς

Τόσες φορές «είμαι εδώ» σημαίνει πως απευθύνεται περισσότερο στο εσωτερικό της ΝΔ και λιγότερο στους ψηφοφόρους.

Οι νέες εκλογές δεν αλλάζουν τίποτα στις συνθήκες που συνομολόγησε η ελληνική κυβέρνηση. Κάθε νέα κυβέρνηση πρέπει να τηρεί τις συμφωνίες της προκατόχου της.

Βόλφγκανγκ Σόιμπλε

Το καταλάβατε ή να κάνω και κακά μου;

Η τόλμη και η φρόνησις πρωταγωνιστών και λαού θα αποφασίσουν αν η Ιστορία θα καταγράψει την ημερομηνία αυτή ως την απαρχή μιας νέας εποχής, μιας ασφαλούς αλλαγής προς το καλύτερο με προοπτική εντός της Ευρωζώνης ή μιας μέρας ενός ακόμη «σκληρού Δεκέμβρη».

Μίμης Ανδρουλάκης

Από ποιο πόστο, άραγε, θα συνεχίσει να ταλαιπωρεί την αισθητική μας (και όχι μόνο) μετά τις εκλογές;

Επνιξαν ξανά κόσμο στο βωμό του κέρδους

Τουλάχιστον δέκα νεκροί και άγνωστος (!) αριθμός αγνοούμενων ήταν ο απολογισμός της πυρκαγιάς που ξέσπασε στο ιταλικής ιδιοκτησίας και ελληνικής ναύλωσης (ΑΝΕΚ) επιβατηγό-οχηματαγωγό πλοίο «Norman Atlantic», μέχρι το μεσημέρι της Τρίτης 30 Δεκέμβρη που γράφεται αυτό το σημείωμα. Πρόκειται για ένα ακόμη μαζικό έγκλημα των γκάνγκστερ της θάλασσας, των αδίστακτων εφοπλιστών, που έχουν αποδείξει πολλές φορές ότι δεν ορρωδούν προ ουδενός, ότι οι ανθρώπινες ζωές δε βαραίνουν καθόλου στη ζυγαριά με την οποία μετρούν τα αμύθητα κέρδη τους.

Οι πρώτες πληροφορίες δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για το ότι αυτό που παρουσιάζεται σαν «ναυτικό ατύχημα» είναι ένα έγκλημα, ίδιο κι απαράλλαχτο μ' αυτό του «Εξπρές Σαμίνα» που πήρε μαζί του στον υγρό τάφο 81 ανθρώπινες ζωές.

◆ Το πλοίο εμφανίζεται σαν καινούργιο (του 2009), όμως είναι πιθανότατο το 2009 να έγινε η μετασκευή του από RORO (οχηματαγωγό) σε ROPAX (επιβατηγό-οχηματαγωγό). Μ' ένα γρήγορο ψάξιμο στο διαδίκτυο μπορεί κανείς να διαπιστώσει ότι το πλοίο προηγουμένως είχε άλλα ονόματα («Akeman Street» και «Scintu»). Το IMO Number του πλοίου είναι 9435466, που σημαίνει ότι έχει κατασκευαστεί το 1994. Είναι εικοσαετίας δηλαδή. Τα RORO έχουν φήμη ως σχεδιάσεις υψηλού κινδύνου, λόγω των ανοιχτών καταστρωμάτων τους και των λίγων εσωτερικών στεγανών που διαθέτουν. Είναι σίγουρο πως μια αντικειμενική έρευνα (που **δεν** πρόκειται να γίνει) θα έβρισκε εγκληματικές ατέλειες στη μετασκευή του συγκεκριμένου πλοίου. Κι αυτό γιατί κριτήριο τέτοιων μετασκευών είναι το χαμηλότερο δυνατό κόστος και όχι η αξιοπλοΐα και η ασφάλεια των εκατοντάδων επιβατών που μεταφέρει σε κάθε ναύλο. Οι εφοπλιστές, όμως, έχουν τα κρατικά και «ανεξάρτητα» ελεγκτικά όργανα σε καθαρά υπαλληλική σχέση και παίρνουν πιστοποιητικά αξιοπλοΐας σε κάθε περίπτωση. Το πολύ να τους γίνουν κάποιες παρατηρήσεις, τις οποίες αντιμετωπίζουν με πασαλείμματα.

◆ Το πλοίο είχε ελεγχθεί πριν από μερικές μέρες από το Κέντρο Επιθεώρησης Πλοίων στην Πάτρα, το οποίο σε έγγραφό του εντοπίζει προβλήματα στα σωστικά μέσα, στα σχέδια εκκένωσης, τα φώτα ανάγκης και τη στεγανότητα στις πόρτες! Δηλαδή, σε παράγοντες που παίζουν καθοριστικό ρόλο σε περιπτώσεις κινδύνου, όπως αυτόν που αντιμετώπισε το πλοίο. Η ναυλώτρια εταιρία υποστηρίζει ότι ανταποκρίθηκε στις παρατηρήσεις που έκανε η ελεγκτική υπηρεσία και γι' αυτό το πλοίο έλαβε πιστοποιητικό αξιοπλοΐας. Δεν αμφιβάλλουμε ότι ως προς το δεύτερο, τη λήψη του πιστοποιητικού, τα πράγματα είναι όπως τα λέει η ΑΝΕΚ. Ομως ως προς την πραγματική αξιοπλοΐα του πλοίου οι απαντήσεις δόθηκαν στην πράξη, με δραματικό για τους επιβάτες του τρόπο. Αλλωστε, όλα τα σαπάκια παίρνουν πιστοποιητικά αξιοπλοΐας από τους διάφορους Νηογνώμονες, μέχρι να συμβεί το ναυάγιο και ν' αποκαλυφθεί η πραγματικότητα.

◆ Σ' αυτό το πλοίο, με τα συγκεκριμένα προβλήματα, τα οποία είναι σίγουρο ότι αντιμετωπίστηκαν αρπακολλατζίδικα, δόθηκε άδεια απόπλου, μολονότι ήταν γνωστό ότι θα συναντούσε «καιρό» 9-10 μποφόρ. Ομως, τα κέρδη των εφοπλιστών είναι ο υπέρτατος νόμος στον οποίο υπακούν τυφλά οι αρμόδιες κρατικές αρχές.

◆ Οσοι γνωρίζουν στοιχειωδώς από τον τρόπο λειτουργίας αυτών των πλοίων απορούν πώς κατέστη δυνατόν να λαμπαδιάσει από το τελευταίο αμπάρι μέχρι το προτελευταίο κατάστρωμα ένα πλοίο, χωρίς η φωτιά να ελεγχθεί από το πλήρωμα εν τη γενέσει της, με χρήση των αυτόματων και χειροκίνητων συστημάτων πυρόσβεσης, αλλά και των πυροστεγών θυρών, οι οποίες απομονώνουν τη φωτιά στο χώρο που ξέσπασε με αποτέλεσμα να σβήσει λόγω έλλειψης οξυγόνου. Μήπως τα συστήματα πυρόσβεσης δε δούλευαν σωστά; Μήπως ο συναγερμός χτυπούσε κάθε τρεις και λίγο και το πλήρωμα (μειωμένο στο μισό!) δεν έδινε σημασία και την πάτησε όπως ο ψεύτης βοσκός; Μήπως οι πυροστεγείς θύρες παρέμεναν ανοιχτές, επειδή μερίδα οδηγών κοιμούνταν στα φορτηγά τους, λόγω έλλειψης καμπινών;

◆ Το «Superfast III», στο οποίο είχε ξεσπάσει φωτιά το 1999 (αποτεφρώθηκαν μόνο 14 μετανάστες που κρύβονταν στο γκαράζ του πλοίου, ενώ επιβάτες και πλήρωμα δεν έπαθαν τίποτα), είχε 106 μέλη πλήρωμα. Το «Norman Atlantic» είχε μόνο 56. Τους μισούς! Τόσους προβλέπει η «ειδική σύνθεση», την οποία απαίτησαν οι εφοπλιστές και θεσμοθέτησαν τα σκυλάκια των ελληνικών κυβερνήσεων. Η έλλειψη του αναγκαίου σε αριθμό και εκπαίδευση ναυτεργατικού προσωπικού, σε συνδυασμό με τα προβλήματα που αντιμετώπιζε το πλοίο, έσπειραν τον όλεθρο στους επιβάτες του.

◆ Η φωτιά δεν απομονώθηκε στο γκαράζ και δεν αντιμετωπίστηκε από την ειδική ομάδα του πληρώματος που είναι επιφορτισμένη με το καθήκον της πυρόσβεσης και ξέρει καλά πώς ν' αντιμετωπίσει κάθε περίπτωση πυρκαγιάς.

Οι επιβάτες ειδοποιήθηκαν δυο ώρες μετά την πυρκαγιά, όταν αυτή είχε φουντώσει ανεξέλεγκτα, και μάλιστα πολλοί δεν ειδοποιήθηκαν καν αλλά ξύπνησαν από τον καπνό που έμπαινε στις καμπίνες τους από τα συστήματα κλιματισμού. Και να σκεφτεί κανείς ότι ο κανονισμός προβλέπει χρόνο εγκατάλειψης του πλοίου 60 λεπτά και χρόνο καθαίρεσης των σωστικών λέμβων 30 λεπτά! Χάθηκαν δυο ώρες, στις οποίες οι επιβάτες θα έπρεπε να έχουν οδηγηθεί στις σωστικές λέμβους και να περισυλλεγούν από τα παραπλέοντα σκάφη, όπως συνέβη με τους επιβάτες της μοναδικής σωστικής λέμβου που καθελκύστηκε, μάλλον με πρωτοβουλία επιβατών και όχι του πληρώματος! Μέσα σ' αυτές τις δυο ώρες το πλοίο λαμπάδιασε ολόκληρο, τα σωστικά μέσα καταστράφηκαν και μοναδικό καταφύγιο για επιβάτες και πλήρωμα έμεινε το τελευταίο κατάστρωμα, όπου βρίσκεται η «γέφυρα» του πλοίου, δεν υπάρχει όμως η δυνατότητα χρήσης σωστικών λέμβων.

◆ Το πλήρωμα αδυνατούσε να ελέγξει την κίνηση των επιβατών, να τους δώσει οδηγίες, να τους επιβιβάσει σε σωστικά μέσα. Μπορεί κανείς εύκολα να φανταστεί τι μπορούν να κάνουν 56 άνθρωποι απέναντι σε 420 πανικόβλητους επιβάτες, όταν μάλιστα οι περισσότεροι απ' αυτούς τους 50 ναυτεργάτες δεν είναι «μάχιμων» ειδικοτήτων, αλλά καμαρώτοι, σερβιτόροι, μάγειροι και βοηθητικό προσωπικό. Ετσι, ο καθένας έκανε ό,τι ήθελε. Αλλοι προσπαθούσαν να χρησιμοποιήσουν μόνοι τους τα «βαρελάκια» (έτσι χάθηκε ο πρώτος από τους νεκρούς έλληνες επιβάτες), άλλοι πηδούσαν στη θάλασσα μέσα στον πανικό τους. Ακόμη και όταν όλοι οι επιβάτες συγκεντρώθηκαν στο κατάστρωμα της «γέφυρας», κανένας δεν έκανε το στοιχειώδες σ' αυτές τις περιπτώσεις: να τους μετρήσει για να δει πόσοι λείπουν και να δοθεί σήμα στα παραπλέοντα πλοία να τους ψάξουν στη θάλασσα. Οι νεκροί βρέθηκαν 30 ώρες μετά το σήμα κινδύνου και μέχρι τότε κανένας δεν τους αναζητούσε!

◆ Με τον κανονισμό να προβλέπει εκκένωση του πλοίου σε 60 λεπτά χρειάστηκαν πάνω από 35 δραματικές ώρες σε μια επιχείρηση διάσωσης μόνο από αέρος. Εκεί φάνηκε η γύμνια των κρατικών μηχανισμών Ιταλίας και Ελλάδας, δυο χωρών με χιλιάδες χιλιόμετρα ακτογραμμής και τεράστια ναυτική παράδοση. Ο καπετάνιος και το πλήρωμα έχασαν το πρώτο κρίσιμο δίωρο με αποτέλεσμα να ακυρωθούν τα όποια σωστικά μέσα διέθετε το πλοίο (αλήθεια, η πλοιοκτήτρια και η ναυλώτρια εταιρία, με τις οποίες σίγουρα επικοινώνησε ο καπετάνιος, τι εντολές του έδωσαν και χάθηκε το κρίσιμο δίωρο;), ενώ η από αέρος επιχείρηση διάσωσης ξεκίνησε στις 4 το απόγευμα, δηλαδή 12 ώρες μετά το ξέσπασμα της φωτιάς,

◆ Στο μεταξύ, τετρακόσιοι άνθρωποι στριμωγμένοι σ' ένα ανοιχτό κατάστρωμα, με ανέμους 7-10 μποφόρ, βροχή, ακόμη και χαλάζι, δεν είχαν καμιά βοήθεια από τα ελικόπτερα που πηγαινοέρχονταν και έπαιρναν με ρυθμό σταγονόμετρου (αναγκαστικά) κάποιους απ' αυτούς. Δεν τους έριξαν αδιάβροχα και κουβέρτες, νερό, φαγητό, δεν κατέβασαν γιατρούς και ειδικούς που θα μπορούσαν να ελέγξουν τον πανικό, να ενθαρρύνουν τον κόσμο, να τον πείσουν πως πρέπει να υπακούσει στις εντολές για να διεκπεραιωθεί η διάσωση με ασφάλεια και με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα. Το αποτέλεσμα ήταν να βγουν τα ζωώδη ένστικτα που βγαίνουν σε συνθήκες απόλυτου πανικού και οι άνθρωποι να ποδοπατούνται για το ποιος θα πρωτοανέβει στα ελικόπτερα. Ευτυχώς που υποχώρησε ο «καιρός» μετά το πρώτο 24ωρο και μπόρεσαν τα ελικόπτερα να διεκπεραιώσουν τις διακομιδές πιο γρήγορα, αλλιώς κανείς δεν ξέρει πόσα θύματα θα υπήρχαν πάνω στο ανεμοδαρμένο κατάτρωμα.

◆ Γιατί δεν στάλθηκαν αμέσως ρυμουλκά ανοιχτής θαλάσσης; Η απάντηση που έδινε το ελληνικό υπουργείο στο αυτονόητο ερώτημα ήταν πως είχε «καιρό» 9 μποφόρ και «μπορεί αυτά τα σκάφη να χαρακτηρίζονται παντός καιρού, αλλά δεν μπορούν να κάνουν τα πάντα»! Την ίδια ώρα, βλέπαμε δεκάδες σκάφη να πλέουν στην περιοχή και προς βοήθεια του φλεγόμενου πλοίου να σπεύδουν ακόμη και έξι ιταλικά ψαράδικα! Ολα αυτά τα πλοία ήταν «παντός καιρού» αλλά τα ειδικά ρυμουλκά δεν ήταν; Τι παιχνίδι παίχτηκε ανάμεσα στις δυο εταιρίες (ιδιοκτήτρια και ναυλώτρια) και τα κέντρα έρευνας και διάσωσης Ιταλίας και Ελλάδας;

Η πλοιοκτήτρια εταιρία έσπευσε να ανακοινώσει ότι το πλοίο ήταν αξιόπλοο και ασφαλές! Αρα, ο καπετάνιος και κάποιοι αξιωματικοί είναι οι μόνοι υπεύθυνοι (ως συνήθως). Η ναυλώτρια εταιρία (ΑΝΕΚ) έσπευσε να καθησυχάσει τους μετόχους της, την ώρα που η θάλασσα ξέβραζε σορούς αδικοχαμένων επιβατών: *«Δεδομένου ότι το πλοίο δεν αποτελεί περιουσιακό στοιχείο της Εταιρείας και ότι η Εταιρεία στο πλαίσιο της ως άνω ναύλωσης έχει προβεί σε πλήρη ασφαλιστική κάλυψη, εκτιμάται ότι δεν θα επέλθει σημαντική επίπτωση στα οικονομικά αποτελέσματα της Εταιρείας»*! Δε νομίζουμε ότι χρειάζεται άλλο σχόλιο...

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

3/1/1941: Εκτελείται ο σαμποτέρ αθλητής Γεώργιος Ιβάνωφ 3/1/1956: Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ιδρύει την Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση (ΕΡΕ) **3/1/1962: Ο Πάπας Ιωάννης ΙΓ΄ αφορίζει τον Φιντέλ Κάστρο** 3/1/1979: Ο Γιάννης Σερίφης απαλλάσσεται λόγω αμφιβολιών για το φόνο του Χρήστου Κασσίμη στο Ρέντη 3/1/1980: Καθιερώνεται η πενθήμερη εργασία στον δημόσιο τομέα **4/1/1900: Κύμα απεργιών σαρώνει την Ευρώπη – απεργούν οι εργάτες των χαλυβουργείων στη Βιέννη, των υαλουργείων στις Βρυξέλλες και διαφόρων κλάδων στη Γερμανία** 4/1/1926: Τέλος δικτατορίας Θεόδωρου Πάγκαλου 4/1/1952: Για πρώτη φορά καταγράφεται πλεόνασμα (επτά δισεκατομμυρίων) στα Ελληνικά Ταχυδρομεία **4/1/1972: Συλλαμβάνονται στα σύνορα δύο Γερμανοί που μετέφεραν δεκαπέντε βραδυφλεγείς βόμβες με ωρολογιακό μηχανισμό, για να δράσουν στην Ελλάδα** 2008: Πεθαίνει ο Γιάννης Ταμτάκος 5/1/1970: Ανακαλύπτεται εκρηκτικός μηχανισμός του ΠΑΚ στις τουαλέτες του προξενείου των ΗΠΑ στην Αθήνα 6/1: Ουρουγουάη: Ημέρα παιδιών, Ιράκ: Ημέρα στρατού 6/1/1907: Η Μαρία Μοντεσόρι ιδρύει το πρώτο σχολείο – παιδικό σταθμό για τα παιδιά της εργατικής τάξης (Ρώμη) **6/1/1919: Το Εργατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα της Ελλάδος (αργότερα ΚΚΕ) κάνει την πρώτη του ανοιχτή συγκέντρωση στην Αθήνα** 6/1/2013: Νύχτα εμπρησμών στην Αθήνα – στο στόχαστρο αγνώστων βρέθηκαν γραφεία της ΝΔ και της ΟΝΝΕΔ στην Ηλιούπολη και του ΠΑΣΟΚ στον Βύρωνα, καθώς και δύο αντιπροσωπίες αυτοκινήτων σε Λ. Αλεξάνδρας και Παλαιό Φάληρο 7/1/1973: Εκρήξεις βομβών της ΕΑΝ σε δύο αυτοκίνητα αμερικανών αξιωματικών – βόμβες των οργανώσεων Δημοκρατική Αμυνα και Ανεξάρτητη Αριστερά σε αμερικανικά οχήματα στην Κηφισιά **8/1/1991: Δολοφονείται ο καθηγητής Νίκος Τεμπονέρας (Πάτρα)** 8/1/1996: Πεθαίνει ο Φρανσουά Μιτεράν 9/1: Μογγολία: Γιορτή γιακ, Παναμάς: Ημέρα μαρτύρων 9/1/1905: Πεθαίνει η Λουΐζ Μισέλ.

Οι κομματικοί θίασοι επί σκηνής

Πρωτοχρονιά, Φώτα και αϊγιαννιού με τους κομματικούς θιάσους επί σκηνής! Και μετά, μια fast track προεκλογική περίοδος είκοσι ημερών, για να βραδυάσει η 25η Γενάρη με νέο πολιτικό χάρτη, δυόμισι χρόνια μετά την τελευταία καταγραφή.

Το τι θ' ακούσουμε και θα δούμε σ' αυτή τη σύντομη προεκλογική περίοδο είναι γνωστό. Κανένας θίασος δεν έχει νέο έργο ν' ανεβάσει. Ακόμη και οι πρωταγωνιστές είναι γνωστοί. Αντε να φτιάξει και ο Γιωργάκης το κόμμα του, για να έχει και ο Βενιζέλος κάτι να ασχολείται.

◆ Ο Σαμαράς έκλεισε τη θητεία της κυβέρνησής του μ' ένα κρεσέντο κινδυνολογίας. Δε νομίζουμε ότι θα το πάει έτσι μέχρι το τέλος. Με Μπουμπούκο και Βούλτεψη δεν κερδίζεις εκλογές. Το πολύ να συσπειρώσεις τον σκληρό πυρήνα των «γαλάζιων» ψηφοφόρων. Αναγκαστικά πρέπει να ξετυλίξει και το «όραμά» του, αλλά κι αυτό δε θα είναι τίποτα καινούργιο. Αυτά που έλεγε το περασμένο φθινόπωρο, μέχρι που έφαγε την κατραπακιά από τις «αγορές» και έστρωσε, θα επαναλαμβάνει: βγαίνουμε από το Μνημόνιο, διώχνουμε την τρόικα, αποσυνδεόμαστε από το ΔΝΤ, μπαίνουμε σε ανάπτυξη με ασφάλεια - μακριά από τον ΣΥΡΙΖΑ που θα τα τινάξει όλα στον αέρα.

◆ Ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ θα πει τίποτα καινούργιο. Ο πεντοζάλης με τον οποίο έκλεισε η πρώτη προεκλογική συγκέντρωση, λίγες ώρες μετά την άγονη τρίτη ψηφοφορία στη Βουλή, μας προϊδέασε για την εκλογική τακτική του «χα-χα-χού-χα». Οι Λαφαζανοστρατούληδες θα τάζουν λαγούς με πετραχήλια, οι Δραγασακοσταθάκηδες θα κρατάνει τα μπόσικα, η Ραχήλ Μακρή θ' αποτελεί μια πινελιά χαράς και αισιοδοξίας, ο κυρ-Φώτης με την παρέα του θα προσφέρουν μια γενναία ένεση «αριστεράς της ευθύνης» και ο στόχος θα είναι η εκλογική διεύρυνση προς τα δεξιά (κυρίως) και προς τ' αριστερά. Και βέβαια, όλα τα στελέχη θ' αποφεύγουν όπως ο διάβολος το λιβάνι τις συγκεκριμένες απαντήσεις στα ερωτήματα (που θα θέτει η άλλη πλευρά) για τη διαπραγμάτευση με την τρόικα και το Eurogroup αμέσως μετά την 28η Φλεβάρη που λήγει η παράταση του Μνημονίου.

◆ Ο Βενιζέλος, πέραν της κατρακύλας του ΠΑΣΟΚ, θα έχει ν' αντιμετωπίσει και το κόμμα του Γιωργάκη. Η ίδρυσή του θεωρείται σίγουρη, οι δε εκκλήσεις προς τον Γιωργάκη (ακόμη και από ιστορικά στελέχη όπως ο Λαλιώτης) δεν έχουν ως στόχο τη μετάπεισή του, αλλά να τον χρεώσουν με το κόστος της διάσπασης. Ο ίδιος, πάντως, το διασκεδάζει δεόντως, απαντώντας σε όσους τον επισκέπτονται ότι ακόμη δεν το έχει αποφασίσει. Τι θα τον μετάπειθε; Ισως μια παραίτηση του Βενιζέλου και η ανάθεση της προεδρίας προσωρινά σ' ένα στέλεχος κοινής αποδοχής και όχι σε κάποιον κολλητό του Βενιζέλου, όπως π.χ. ο Λοβέρδος.

◆ Ο Θεοδωράκης, παρά την προσχώρηση του Λυκούδη, ίσως και της Φούντα, θα έχει ν' αντιμετωπίσει και την πίεση του κόμματος ΓΑΠ. Θέσεις δεν έχει, το lifestyle δεν μπορεί να τον πάει πολύ μακριά και οι εξυπνάδες του τύπου «νιώθω πως έχω συμμάχους τους λογικούς του ΣΥΡΙΖΑ και τους φιλελεύθερους της ΝΔ» δεν πουλάνε. Θα είναι κατευχαριστημένος αν προσεγγίσει το ποσοστό των ευρωεκλογών, αν και τα ιδρυτικά ποταμοστελέχη έχουν αρχίσει τη γκρίνια (έναν στη Λάρισα τον διέγραψαν κιόλας!) βλέποντας πως έρχονται οι επώνυμοι «ξωτικοί» να τους αρπάξουν τις λίγες έδρες που περιμένουν να κερδίσουν.

◆ Ο Καμμένος έχει (ξανα)καβαλήσει το καλάμι και αυτοπλασάρεται ως ο άνθρωπος που νίκησε τους Σαμαρά-Βενιζέλο και θα είναι ο εγγυητής μιας κυβέρνησης «εθνικής ενότητας» μετά τις εκλογές! Ενας Καμμένος μπορεί και να μην αντιλαμβάνεται ότι αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να μη βρίσκεται στην επόμενη Βουλή, συνθλιβόμενος ανάμεσα στις μυλόπετρες της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ, όμως αυτός ο κίνδυνος είναι που θα συσπειρώσει όσους παρέμειναν στους ΑΝΕΛ και πρέπει αναγκαστικά μ' αυτό το σχήμα να διεκδικήσουν την επανεκλογή τους. Ψήφο-ψήφο θα δώσουν τη μάχη στις εκλογικές τους περιφέρειες.

◆ Ο Περισσός δεν έχει πρόβλημα πολιτικής φυσιογνωμίας, θα δεχτεί όμως και πάλι τεράστια πίεση από τον ΣΥΡΙΖΑ. Το ερώτημα είναι πόσο θ' αντέξει σ' αυτή την πίεση.

◆ Τέλος, οι νεοναζί από τη φυλακή μπορούν να ελπίζουν μόνο στο «πολιτικό κεφάλαιο» καφρίλας που δημιούργησαν.

Απλοί υπολογισμοί

Γιατί ο Λυκούδης με την παρέα του πήγαν στο Ποτάμι; Γιατί ήταν η συμφερότερη γι' αυτούς λύση αυτή τη στιγμή. 'Η στο ΠΑΣΟΚ θα πήγαιναν ή στο Ποτάμι. Στο ΠΑΣΟΚ θα ήταν μαζί με τις διάφορες φίρμες που έχουν στημένους μηχανισμούς, επομένως θα συμμετείχαν ως δεύτεροι. Αντίθετα, στο Ποτάμι θα είναι πρώτες φίρμες, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των συνυποψηφίων τους θα είναι παντελώς άγνωστοι. Επιπλέον, το ΠΑΣΟΚ αντιμετωπίζει τον κίνδυνο που ακούει στο όνομα «κόμμα ΓΑΠ» και επομένως το ρίσκο είναι απείρως μεγαλύτερο σε σχέση με το ρίσκο του Ποταμιού. Εκαναν αυτούς τους απλούς υπολογισμούς, που μπορεί να τους κάνει και ένας έφηβος που μόλις έχει ασχοληθεί με την πολιτική (πόσο μάλλον οι ξεσκολισμένοι αριβίστες του Λυκούδη, με τις δεκαετίες οπορτουνισμού που κουβαλάει ο καθένας τους), ολοκλήρωσαν το παζάρι και ο Λυκούδης στήθηκε μαζί με τον Θεοδωράκη μπροστά στις κάμερες για να παίξει ένα ρόλο που δεν του πολυταίριαζε (αυτός που χρόνια τώρα μοστράρει σαν σοβαρός έπρεπε να κάνει τον... βοηθό καραγκιόζη), όμως τον έπαιξε με απόλυτο επαγγελματισμό, γιατί αυτό επιβάλλει το πολιτικό συμφέρον του ίδιου και της παρέας του.

Και γιατί εκείνος που έβγαλε φλύκταινες ήταν ο Παπαδημούλης και όχι ο Κουβέλης ή κάποιος άλλος Δημαρίτης, όπως θα περίμενε κανείς; Καταρχάς, όλοι αυτοί ανήκουν στην ίδια συνομοταξία. Προέρχονται από τις διαδοχικές μεταλλάξεις του παλιού «εσωτερικού» (ΕΑΡ, ΣΥΝ, ΣΥΡΙΖΑ). Ο Παπαδημούλης ήταν ο μόνος που προτίμησε να παραμείνει στον ΣΥΡΙΖΑ με τους Τσιπραίους αντί ν' ακολουθήσει τον Κουβέλη στη διάσπαση και τη δημιουργία της ΔΗΜΑΡ. Και όπως αποδείχτηκε, έκανε τη συμφερότερη επιλογή, καθώς τώρα καμαρώνει ως κορυφαίο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ (κόμματος εξουσίας πλέον) και αντιπρόεδρος του Ευρωκοινοβούλιου, ενώ οι άλλοι προσπαθούν να διασφαλιστούν προσχωρώντας σε άλλα πολιτικά μαγαζιά. Ο Παπαδημούλης έχει χίλιους προσωπικούς λόγους να χαίρεται (χαιρέκακα) που ο Κουβέλης και όσοι του απέμειναν πιστοί επιστρέφουν ως ικέτες στον ΣΥΡΙΖΑ και άλλους τόσους να μισεί τον Λυκούδη που επέλεξε να κινηθεί σε γραμμή ανταγωνιστική προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Οι λόγοι όμως δεν είναι μόνο προσωπικοί αλλά και πολιτικοί. Το Ποτάμι μέχρι τώρα «απειλούσε» εκλογικά μόνο το ΠΑΣΟΚ. Με την προσθήκη του Λυκούδη και της παρέας του «απειλεί» και τον ΣΥΡΙΖΑ, διότι οι «Μεταρρυθμιστές» προσφέρουν μια εσάνς «αριστεροσύνης» στο μαγαζί του Θεοδωράκη. Γι' αυτό και ο Παπαδημούλης έσπευσε να την πέσει στον Λυκούδη, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσει όρους ανακοπής αυτής της τάσης.

Ο Λυκούδης, εξίσου με τον Παπαδημούλη μπασμένος σ' αυτά τα κόλπα, δεν άφησε την πρόκληση να πέσει κάτω. Μίλησε για «γνωστούς κομπλεξικούς και ζηλόφθονους» και κάρφωσε στα ίσια τον Παπαδημούλη: «Στην απρόκλητη προσωπική επίθεση εναντίον μου του Δημήτρη Παπαδημούλη, θα μπορούσα να απαντήσω με προσωπικές αναφορές για τον ίδιο που θα τον έκαναν–και το ξέρει–να μην μπορεί να σταθεί. Δεν θα το κάνω. Η πολιτική ζωή του τόπου ασφυκτιά. Ας την υπερασπίσουμε με πολιτισμένο διάλογο οι υπόλοιποι και ας αφήσουμε τον Παπαδημούλη στο δικό του "κόσμο"». Και ο Παπαδημούλης το βούλωσε. Βλέπετε, όλα αυτά τα γκεσέμια της «ανανέωσης» είναι τόσο βουτηγμένα στα σκατά και ξέρουν τόσα ο ένας για τον άλλο, που μόνο με τη σιωπή της συνενοχής μπορούν να σταθούν στην πολιτική πιάτσα.

Δεν έδεσε το γάιδαρό του!

Σήμερα και αύριο, που συγκαλείται το Διαρκές Συνέδριο της ΔΗΜΑΡ, θα μάθουμε τις τελικές αποφάσεις, αν και όλα δείχνουν πως ΣΥΡΙΖΑ και ΔΗΜΑΡ θα πάρουν διαζύγιο. Ο κυρ-Φώτης την έπαθε σαν αρχάριος. Δεν έδεσε το γάιδαρό του με μια ισχυρή συμφωνία, πήγε να το παίξει μάγκας και ο Τσίπρας με την παρέα του τού έριξαν μια ξεγυρισμένη σφαλιάρα, με την οποία μάλλον θα κλείσει άδοξα την πολιτική του καριέρα. Εκτός αν έχουμε τίποτα θεαματικές εξελίξεις της τελευταίας στιγμής. Θα μάθουμε επίσης αν όλα τα στελέχη της ΔΗΜΑΡ θ' ακολουθήσουν τον κυρ-Φώτη ή αν κάποια θα επιλέξουν να κυνηγήσουν το σταυρό ως άτομα μέσα από τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάποια συμφωνία υπήρξε και βάσει αυτής ο Κουβέλης έσυρε όλους τους βουλευτές της ΔΗΜΑΡ στο «παρών». Ομως, στην πρώτη ομιλία που έκανε ο Τσίπρας, λίγες ώρες μετά την άγονη τρίτη ψηφοφορία στη Βουλή, είπε για τους εταίρους στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ: «Καλοδεχούμενοι να μοιραστούν ευθύνη. Να συνεισφέρουν με τις δυνάμεις τους και να διεκδικήσουν την κρίση του λαού στα ψηφοδέλτιά μας, όχι όμως για να λάβουν εκλόγιμες θέσεις στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας σαν αυτές που προσφέρουν ο κ. Σαμαράς ή ο κ. Θεοδωράκης». Αυτό αφορούσε τον κυρ-Φώτη και κανέναν άλλο. Του μήνυσαν δημόσια ότι πρέπει να πάει στην αρένα της Β' Αθηνών να κυνηγά σταυρούς με αντιπάλους πρωτοκλασάτα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και με τον κίνδυνο ακόμη και της μη εκλογής. Κι αυτό δεν μπορούσε, φυσικά, να το αντέξει. Τα υπόλοιπα, περί προγραμματικής συμφωνίας κτλ. είναι απλώς προσχήματα για αφελείς.

Να κλείσει το κολαστήριο Γ' τύπου του Δομοκού

Στις 23 Δεκέμβρη του 2014 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ ο Εσωτερικός Κανονισμός Λειτουργίας των φυλακών Γ' τύπου, στις οποίες θέλουν να μαντρώσουν τους πολιτικούς κρατούμενους, αντίπαλους του μισητού καπιταλιστικού συστήματος. Σύμφωνα με το φασιστονόμο 4274/2014 του Αθανασίου (άρθρο 17, παράγραφος 1), εντός δεκαημέρου από τη δημοσίευση του Εσωτερικού Κανονισμού πρέπει να γίνει η μεταφορά των πρώτων πολιτικών και ποινικών κρατούμενων στις Φυλακές Δομοκού, που έχουν οριστεί ως φυλακή τύπου Γ.

Οι πρώτες μεταγωγές έγιναν πρωτοχρονιάτικα, ενώ μέχρι την άνοιξη του 2015, θα επιχειρήσουν να στείλουν στις φυλακές Δομοκού και άλλους πολιτικούς κρατούμενους, γιατί θα τελειώνουν το ένα μετά το άλλο τα τρομοδικεία και επομένως, σύμφωνα με το υπουργείο Δικαιοσύνης, δε θα υπάρχει λόγος να παραμένουν οι πολιτικοί κρατούμενοι στον Κορυδαλλό

Στο φασιστονόμο 4274/2014, που φτιάχτηκε για να απομονώσει και να εξοντώσει τους πολιτικούς κρατούμενους, μπήκαν διατάξεις σύμφωνα με τις οποίες θα γινόταν πιο αυστηρός ο εγκλεισμός και αβάσταχτη η ζωή των κρατούμενων στα κολαστήρια Γ' τύπου, ενώ θα παρατεινόταν ο χρόνος κράτησής τους. Για παράδειγμα, εμμέσως πλην σαφώς καταργείται το δικαίωμα να κάνουν «μεροκάματα» οι κρατούμενοι από τη στιγμή που θα μεταφερθούν σε φυλακή Γ' τύπου. Το αποτέλεσμα θα είναι, οι πολιτικοί κρατούμενοι που δικάζονται σε ποινές κάθειρξης 25 χρόνων, ενώ μέχρι τώρα μπορούσαν να αποφυλακισθούν μετά από 8 έως 10 χρόνια, να παραμείνουν στη φυλακή για 15 χρόνια. Εάν το σύστημα σκληρύνει ακόμη περισσότερο και δεν τους δίνει την «υφ' όρον απόλυση» μετά την έκτιση των 3/5 της ποινής, θα παραμένουν στη φυλακή όχι 15 αλλά 25 χρόνια.

Μολονότι αυτό προβλέπει ο φασιστονόμος, ο υπουργός Δικαιοσύνης Χ. Αθανασίου δεν τόλμησε σ' αυτή τη φάση να εισάγει στον Εσωτερικό Κανονισμό των φυλακών Γ' τύπου διάταξη που απαγορεύει τα «μεροκάματα». Επίσης, δεν τόλμησε να εισάγει τις διατάξεις που περιορίζουν τα δικαιώματα στα επισκεπτήρια, στην επικοινωνία με τους συγγενείς κ.ά. Σ' αυτή τη φάση, ο υπουργός Δικαιοσύνης με τον Εσωτερικό Κανονισμό των φυλακών Γ' τύπου δεν ξεδίπλωσε όλο το πακέτο των περιορισμών σε βάρος των πολιτικών κρατούμενων. Περιορίστηκε μόνο στο κόψιμο των αδειών και στην απομόνωσή τους από τους άλλους κρατούμενους, αφήνοντας άθιχτα όλα τα υπόλοιπα δικαιώματα. Φυσικά, το κόψιμο των αδειών κάθε άλλο παρά μικρό πράγμα είναι. Αφαιρεί από τους πολιτικούς κρατούμενους ακόμη και τις ελάχιστες «ανάσες» από το καθεστώς εγκλεισμού. Γι' αυτό και το αίτημα να δοθούν ξανά οι άδειες στους πολιτικούς κρατούμενους παραμένει επίκαιρο και επιτακτικό.

Ο Χ. Αθανασίου δεν ξεδίπλωσε όλο το φασιστικό πακέτο όχι γιατί διακατέχεται από ανθρωπιστικά αισθήματα για τους πολιτικούς κρατούμενους. Αναγκάστηκε να το κάνει. Αναγκάστηκε καταρχάς από τον μαζικό αγώνα των κρατούμενων, πολιτικών και μη. Δεύτερον, αναγκάστηκε από τον αποφασιστικό αγώνα του αναρχικού αγωνιστή Ν. Ρωμανού, που έτυχε ευρείας κοινωνικής αποδοχής. Ο Ν. Ρωμανός δεν πρόβαλε μεν και το αίτημα για κατάργηση των φυλακών Γ' τύπου (ούτε φυσικά τέθηκε από οποιαδήποτε πλευρά τέτοιο ζήτημα και θα ήταν τρομερό λάθος να τεθεί), όμως η μαχητικότητα και η αποφασιστικότητά του και το κίνημα αληλλεγγύης που αναπτύχθηκε τρόμαξαν τον υπουργό. Φοβήθηκε ότι εάν εισάγει άμεσα όλο το πακέτο θα αναπτυχθεί κίνημα με ανεξέλεγκτες διαστάσεις και γι' αυτό προς το παρόν περιορίστηκε στο κόψιμο των αδειών και στο μάντρωμα των πολιτικών κρατούμενων στο Δομοκό.

Ο Χ. Αθανασίου ενεργοποίησε μεν το ΚΕΣΦ (Κεντρικό Επιστημονικό Συμβούλιο Φυλακών), που όλες οι κυβερνήσεις το είχαν παροπλίσει, για να του φτιάξει ένα σχέδιο Εσωτερικού Κανονισμού Φυλακών Γ' τύπου, αλλά υπό το φόβο του κινήματος αναγκάστηκε να πάρει σαν βάση τον ισχύοντα Εσωτερικό Κανονισμό Φυλακών του 2003 (ΦΕΚ 463Β/2003) και να αλλάξει μόνο τη διάταξη που επέτρεπε τις άδειες σε όλους τους κρατούμενους. Αυτό μπορεί να το διαπιστώσει ο καθένας συγκρίνοντας τους δύο Κανονισμούς.

Το γεγονός ότι ο Αθανασίου δεν ξεδίπλωσε όλο το εφιαλτικό πακέτο δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε εφησυχασμό. Αντίθετα, πρέπει να μας ατσαλώσει για να συνεχίσουμε τον αγώνα για την κατάργηση των φυλακών Γ' τύπου. Ενα πρέπει να είναι το σύνθημά μας: Να καταργηθούν τα κολαστήρια Γ' τύπου.

Υπηρετώντας την ακροδεξιά πολιτική ατζέντα τους, Σαμαράς και Αθανασίου άρχισαν τις μεταγωγές στο Δομοκό μέσα στις γιορτές. Πρώτα μετέφεραν τον Ν. Μαζιώτη. Μετά, παραμονή πρωτοχρονιάς, οχτώ ποινικούς κρατούμενους από τον Κορυδαλλό. Δύο απ' αυτούς δικάζονται και μέσα στο Γενάρη θα χρειαστεί να επιστρέψουν στον Κορυδαλλό. Ενας άλλος φοιτά στο ΙΕΚ των φυλακών Κορυδαλλού και η μεταγωγή του απαγορεύεται από τη διάταξη με την οποία ιδρύθηκε αυτό το ΙΕΚ. Τέλος, πρωί-πρωί στις 2 Γενάρη, μετήγαγαν τους πολιτικούς κρατούμενους Δ. Κουφοντίνα, Κ. Γουρνά, Α. Γιωτόπουλο και Β. Τζωρτζάτο από τα υπόγεια κελιά της Στ' πτέρυγας, καθώς και τους Γ. Ναξάκη και Γρ. Σαραφούδη (ο τελευταίος επίσης θα πρέπει να ξαναμεταχθεί μέσα στο Γενάρη, γιατί δικάζεται στο τρομοδικείο για τη ληστεία στον Φιλώτα)!

στο ψαχνό

Ιδια γεύση

Το πανηγύρι της προεδρικής εκλογής τελείωσε με ήττα των Σαμαροβενιζέλων και στις 25 Γενάρη ορίστηκαν εκλογές. Το έργο το έχουμε ξαναδεί, μόνο που αυτή τη φορά έχει ένα σενάριο που προσομοιάζει περισσότερο μ' αυτό του 1981. Τότε ερχόταν το «αριστερό» ΠΑΣΟΚ για να διώξει την «επάρατο δεξιά», τώρα έρχεται ο «αριστερός» ΣΥΡΙΖΑ για να διώξει τη «μνημονιακή συγκυβέρνηση».

Υπάρχουν, όμως, σημαντικές διαφορές σε σχέση με το 1981. Δεν αναφερόμαστε μόνο στον κοινωνικό ριζοσπαστισμό που επέβαλε την οριακή ρεφορμιστική πολιτική που εφάρμοσε την πρώτη τετραετία του το ΠΑΣΟΚ, οδηγώντας αυτό το ριζοσπαστισμό σε εξάτμιση. Αναφερόμαστε και στις δυνατότητες του ελληνικού καπιταλισμού, που είναι αυτές που καθορίζουν τις πολιτικές διαχείρισης του συστήματος.

Το 1981, ο ελληνικός καπιταλισμός έπρεπε να κάνει κάποιες παραχωρήσεις για να πνίξει τον εργατικό και λαϊκό ριζοσπαστισμό που είχε ογκωθεί στα πρώτα χρόνια μετά την πτώση της χούντας. Ηταν το μικρό τίμημα που έπρεπε να πληρώσει η αστική τάξη για να εξασφαλίσει την κοινωνική συναίνεση, για να μπορέσει το σύστημά της να γίνει ένα «κανονικό» κοινοβουλευτικό σύστημα, με ομαλή εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία, με δομές «αυτοδιοίκησης» και με μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία που θα φροντίζει να καναλιζάρει την εργατική τάξη στα όρια του ανεκτού από το σύστημα. Αυτό το μικρό τίμημα βήμα-βήμα το πήρε πίσω στο πολλαπλάσιο η ελληνική αστική τάξη.

Σήμερα, ούτε το εργατικό κίνημα δείχνει να απειλεί το σύστημα, ούτε το ίδιο το σύστημα έχει τις οικονομικές δυνατότητες του 1981. Εχοντας ολοκληρώσει ένα γιγάντιο σχέδιο κινεζοποίησης του ελληνικού λαού και ιδιαίτερα της εργατικής τάξης, το σύστημα θέλει να το κατοχυρώσει, πετυχαίνοντας έτσι μια στρατηγικής σημασίας νίκη.

Αυτό το καθήκον καλείται να φέρει σε πέρας ο ΣΥΡΙΖΑ, που είναι η ανερχόμενη αστική πολιτική δύναμη, η οποία -όπως όλα δείχνουν- θα κληθεί να σχηματίσει κυβέρνηση μετά τις εκλογές.

Αντί να κοιτάζουμε τις υποσχέσεις που μοιράζονται από τα μπαλκόνια, ιδιαίτερα από τους εκπροσώπους της λεγόμενης αριστερής πτέρυγας, ας κοιτάξουμε εκείνα που καταθέτουν κορυφαία στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ σε συντηρητικά αστικά Μέσα. Οπως, για παράδειγμα, το άρθρο που συνέγραψε ο Γ. Σταθάκης για το «Βήμα της Κυριακής» στις 28 Δεκέμβρη.

Σύμφωνα με το άρθρο, στην ΕΕ έχουν ήδη δημιουργηθεί «δύο στρατόπεδα». Το ένα «υποστηρίζει ως μέθοδο εξόδου από την κρίση τη λιτότητα» και το άλλο, «στο οποίο ανήκει και ο ΣΥΡΙΖΑ, υποστηρίζει ως μέθοδο εξόδου από την κρίση τις δημοσιονομικές πολιτικές ενίσχυσης της ανάπτυξης». Ετσι όπως περιγράφονται τα δύο ΑΣΤΙΚΑ στρατόπεδα, δεν υπάρχει έξοδος από την κινεζοποίηση. Υπάρχει μόνο το μπόλιασμα της κινεζοποίησης με «ένα πρόγραμμα ανακούφισης του 35% των ανθρώπων που βρίσκονται κάτω από τα όρια της φτώχειας», όπως γράφει το στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ.

Για ένα πιάτο φαΐ και ένα κρεβάτι, όπως έχει πει ο Τσίπρας σε τηλεοπτική συνέντευξή του, γίνεται όλος ο καυγάς. Κατά τα άλλα, υπάρχει το γνωστό αφόρητο μπλα-μπλα για τη «διαφάνεια», την «εμβάθυνση της δημοκρατίας», την «άτεγκτη πάταξη της διαφθοράς» κτλ. Και βέβαια, υπάρχει η «διαπραγμάτευση με τους εταίρους μας στην ΕΕ με πνεύμα συνεργασίας και με βάση την έννοια του κοινού συμφέροντος»! Λες και ό,τι έχει συμβεί οφειλόταν σε κάποια... παρεξήγηση.

Ιδια γεύση θα έχει για τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού η πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Μια φωτογραφία χίλιες λέξεις: η... ανεξάρτητη ελληνίδα Ραχήλ Μακρή υποδέχεται τον Αλέξη Τσίπρα στην εκλογική της περιφέρεια. Οι τοπικοί συριζαίοι, βέβαια, τα βλέπουν αυτά και βγάζουν φλύκταινες, αλλά υπάρχει πάντοτε και η λύση της Β' Αθήνας. Σ' αυτό το τεράστιο εκλογικό πλυντήριο έχουν ξεπλυθεί τόσοι και τόσοι μέχρι τώρα, γιατί όχι και η ευειδής Ραχήλ;

ΚΟΝΤΡΕΣ

Με τις ευλογίες του ΔΟΨ

«Καθώς όλοι γνωρίζουμε τα όριά μας, λογικό είναι να περιμένει κανείς ότι μετά τις εκλογές, ψήφω και αποφάσει του Λαού, όλα θα πάνε καλύτερα...».

Μ' αυτή τη γεμάτη νόημα κατακλείδα στο editorial του «Βήματος της Κυριακής», η οποία προεξοφλούσε αποτυχία στον τρίτο γύρο της προεδρικής εκλογής και προανήγγειλε ουδετερότητα στην προεκλογική αντιπαράθεση των κομμάτων εξουσίας, το Συγκρότημα Ψυχάρη έδειξε στους Σαμαρά-Βενιζέλο ότι δεν υπολογίζει πλέον στο δίδυμό τους και ετοιμάζεται να υποδεχτεί τη νέα κυβερνητική σύνθεση, με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ και πρωθυπουργό τον Τσίπρα.

Λελογισμένη κινδυνολογία

Στο ίδιο φύλλο του «Βήματος» εμφανίστηκε με δισέλιδη συνέντευξη ο Χαρδούβελης, ακολουθώντας μια γραμμή που θα τη χαρακτηρίζαμε «λελογισμένη κινδυνολογία» (μακράν από την καταστροφολογία του Σαμαρά και των τσιρακιών του). Ο Χαρδούβελης μιλά για αβεβαιότητα μερικών εβδομάδων, αν πάμε σε εκλογές, η οποία «θα επιδεινωθεί **αν** προκύψει κυβέρνηση η οποία θα επιλέξει τη ρήξη με τους Ευρωπαίους». Αμέσως όμως συμπληρώνει: «Ελπίζω και πιστεύω ότι κάτι τέτοιο έχει **μικρή πιθανότητα**».

Σε άλλο σημείο της συνέντευξής του ο Χαρδούβελης εμφανίστηκε ακόμη πιο ουδέτερος έναντι της αντιπαράθεσης των κομμάτων: «***Εκτιμώ*** *ότι η κατανόηση απλώς και μόνο αυτού του γεγονότος* (σ.σ. της σημασίας που έχει η χρηματοδότηση των ελληνικών τραπεζών από την ΕΚΤ) *από* **όλο το φάσμα** *του πολιτικού μας συστήματος αρκεί για να* **αποκλείσει** *οποιαδήποτε διάθεση για πολιτικοοικονομικούς λεονταρισμούς*». Κι ακόμη: «***Πιστεύω*** *ότι εμείς δεν θα επιδιώξουμε τακτική που οδηγεί στο Grexit. Και αυτό επειδή έχει πάψει να αποτελεί διαπραγματευτικό όπλο*».

Καταλήγοντας, ο Χαρδούβελης αποφαίνεται με κυνισμό οικονομικού δολοφόνου: «*Ο δρόμος είναι ένας: αυτός των μεταρρυθμίσεων ώστε η οικονομία να συνεχίσει να έχει πόρους μέσω των εταίρων ή των αγορών*».

Γελάσανε και τα μπετά

Γελάσανε και τα τσιμέντα από την... αυστηρή προειδοποίηση του Σαμαρά προς τους υπουργούς, ότι η χώρα έχει κυβέρνηση και γι' αυτό δεν πρέπει να επηρεαστούν από την προκήρυξη των εκλογών και να δείξουν οποιαδήποτε χαλάρωση. Ο καθένας από δαύτους με ένα πράγμα θα ασχολείται μέχρι τη μέρα των εκλογών: με την επανεκλογή του. Μόνο Βουλή δε θα έχουν στη διάθεσή τους για να βολέψουν τις απαιτήσεις της εκλογικής τους πελατείας. Φρόντισαν ένα «πακέτο» να το περάσουν με τις τροπολογίες του τελευταίου τριήμερου νομοθετικής εργασίας και πλέον θα δουλέψουν με διορισμούς συμβασιούχων, φωτογραφικές υπουργικές αποφάσεις και υποσχέσεις για ρύθμιση «εκκρεμών θεμάτων» μετά τις εκλογές.

Μια στο καρφί και μια στο πέταλο

Μια μεγαλοφυή μπούρδα αμόλησε στη Βουλή, καταπώς το συνηθίζει, ο συριζαίος Δ. Στρατούλης. Κατήγγειλε την «παράταση της αποικιοκρατικής δανειακής σύμβασης, και του μνημονίου που τη συνοδεύει, κατά δύο μήνες». Φυσικά, καμιά παράταση της δανειακής σύμβασης δεν υπήρξε, γιατί απλούστατα δεν είχε λήξει. Μια δανειακή σύμβαση λήγει μόλις αποπληρωθεί το δάνειο από τον δανειζόμενο και όπως όλοι γνωρίζουμε θα χρειαστούν μερικές δεκαετίες ακόμη για να λήξει η δανειακή σύμβαση. Εκείνο που παρατάθηκε κατά δύο μήνες είναι το Μνημόνιο.

Εκτός αν ο Στρατούλης ήθελε να πει ότι εκκρεμούν ακόμη μία δόση από τον EFSF και μερικές δόσεις από το ΔΝΤ (μέχρι το Μάρτη του 2016),

Αυστηρή ουδετερότητα

Τίποτα που να μην το έχει πει προηγουμένως δεν είπε ο Σόιμπλε στη συνέντευξή του στη Bild, όμως τα παπαγαλάκια των Σαμαροβενιζέλων έδωσαν άλλη διάσταση στη δήλωσή του, γράφοντας για «αυστηρό μήνυμα προς τον Τσίπρα». Τι είπε ο Σόιμπλε; Επανέλαβε την πάγια γερμανική θέση: «*Από το 2009, η Ελλάδα έχει σημειώσει σημαντική πρόοδο, και οφείλουμε να δείχνουμε περισσότερο σεβασμό. Θα συνεχίσουμε να στεκόμαστε στο πλευρό της Ελλάδας και να τη βοηθούμε, θα πρέπει ωστόσο να συνεχιστεί ο δύσκολος δρόμος των μεταρρυθμίσεων. Οι νέες εκλογές δεν θα φέρουν κάποια αλλαγή στο ζήτημα του ελληνικού χρέους. Κάθε νέα κυβέρνηση πρέπει να σεβαστεί τις συμφωνίες που έχουν συναφθεί από τους προκατόχους της. Αλλά αν η Ελλάδα διαλέξει μια άλλη κατεύθυνση θα είναι μια δύσκολη κατάσταση*».

Και για να μη μείνει καμιά αμφιβολία στο ότι οι Γερμανοί είναι αποφασισμένοι να τηρήσουν αυστηρή ουδετερότητα κατά την προεκλογική περίοδο (που σημαίνει ότι δε θα κινδυνολογήσουν για χάρη του Σαμαρά, ούτε θ' αφήσουν υπόνοιες για ενδεχόμενη χαλάρωση κάνοντας χάρη στον Τσίπρα), έβαλαν και τον παρατρεχάμενο Ντεϊσελμπλούμ να δηλώσει στο Bloomberg, ελάχιστες ώρες μετά την τρίτη ψηφοφορία στη Βουλή, ότι το Eurogroup θα συνεργαστεί εποικοδομητικά με τη νέα ελληνική κυβέρνηση. Πόσο πιο καθαρά να το πουν ότι θα μείνουν ουδέτεροι γιατί δε φοβούνται (πλέον) τον ΣΥΡΙΖΑ; Αν πλήττουν κάποιον αυτές οι δηλώσεις είναι ο Σαμαράς, ο οποίος έχει ως κεντρική προεκλογική τακτική του την κινδυνολογία.

οπότε κατήγγειλε την παράταση της δυνατότητας απόληψης αυτών των δόσεων. Είναι έτσι; Είναι αυτή η επίσημη θέση του ΣΥΡΙΖΑ, ότι δηλαδή δε θέλει τις υπολειπόμενες δόσεις; Το επόμενο βράδυ, πάντως, στην εκπομπή του Χατζηνικολάου, ένας άλλος συριζαίος βουλευτής, ο Α. Μητρόπουλος διαβεβαίωνε τον ελληνικό λαό ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα σεβαστεί απόλυτα τις δανειακές συμβάσεις και θα εισπράξει κανονικά και τις υπολειπόμενες δόσεις!

Ούτε τα προσχήματα

Για μια ακόμη φορά το ΣτΕ έδειξε πως δε διστάζει να χρησιμοποιήσει δυο μέτρα και δυο σταθμά χωρίς να τηρεί ούτε τα προσχήματα. Αφού αποφάσισε ότι είναι αντισυνταγματικές οι περικοπές στα μισθολόγια των δικαστών, των μπάτσων και των καραβανάδων, δεν μπορούσε ν' αποφασίσει διαφορετικά για τους πανεπιστημιακούς. Εκρινε αντισυνταγματικές τις περικοπές και στους δικούς τους μισθούς. Ταυτόχρονα, όμως, έκρινε ότι αυτοί δε δικαιούνται τα αναδρομικά από 1.8.2102, όπως οι δικαστές, οι μπάτσοι και οι καραβανάδες! Αναδρομικά δικαιούνται μόνο οι τρεις πανεπιστημιακοί που έκαναν την προσφυγή. Οι υπόλοιποι θα διαθέσουν αυτά που τους έκοψαν... υπέρ πίστεως και πατρίδος!

Ενα «παρών» με νόημα

Πριν καν προλάβει να κάνει δήλωση ο Σαμαράς για τις εκλογές, φώναξε ηχηρό «παρών» ο Αβραμόπουλος με δήλωσή του για την «επόμενη ημέρα των εκλογών», η οποία «πρέπει να βρει την κοινωνία μας ενωμένη, για να αντιμετωπίσουμε τις κρίσιμες προκλήσεις που βρίσκονται μπροστά μας». Η δήλωση όχι μόνο δεν αβαντάρει τη ΝΔ, αλλά καταλήγει με μια καταφανέστατη μπηχτή για τον Σαμαρά και το επιτελείο του: «το μόνο που δεν θα συγχωρήσει η ιστορία είναι ο διχασμός». Οπως καταλαβαίνετε, δε θεωρήθηκε άδικα αυτή η ανακοίνωση ως υποψηφιότητα για την προεδρία της Δημοκρατίας.

Δείγμα τυπικόν

Στις 20 του Δεκέμβρη, πάνω στην τούρλα του Σαββάτου, λάβαμε δελτίο Τύπου που μας ενημέρωνε ότι «συστάθηκε το πολιτικό γραφείο του υποψηφίου Βουλευτή Β΄ Αθήνας με τους Ανεξάρτητους Ελληνες, κ. Τζανέτου ΦΙΛΙΠΠΑΚΟΥ, Ανωτάτου Αξιωματικού ε.α.». Η είδηση δεν βρίσκεται σ' αυτό όσο στην εξής παράγραφο της ανακοίνωσης: *«Ο κ. Τζανέτος ΦΙΛΙΠΠΑΚΟΣ, γνήσιος Ελληνας πατριώτης και σταθερός στις αρχές και τις αξίες που τον διέπουν σε προσωπικό, επαγγελματικό και πολιτικό επίπεδο και πάνω από κόμματα και ιδεολογίες, διάχυτος από περίσσεια δύναμη και πνεύμα αγωνιστικότητας, εντάσσεται ενεργά στο νέο πολιτικό "γίγνεσθαι", αφού στην πατρίδα μας θεωρείται εθνική ανάγκη να αλλάξουν όλα και αντιτίθεται προς την νέα τάξη πραγμάτων, έχοντας ως* ***αταλάντευτη κατεύθυνση την πίστη προς την Θρησκεία, την Πατρίδα και την Οικογένεια****, καθόσον οι Ελληνες μόνο ενωμένοι ευημερούν και προκόβουν»*.

Το μόνο που λείπει από την ανακοίνωση είναι ένα «ζήτω ο Γεώργιος Παπαδόπουλος», «ζήτω η εθνική επανάστασις», αλλά τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται.

Τέρας μόρφωσης

Περί της (γνωστής) Αφροδίτης Αλ-Σάλεχ ο λόγος, η οποία απέδωσε (τουϊτάροντας) στον Μπρεχτ το γνωστό ρητό του Αϊνστάιν: «Δυο πράγματα είναι άπειρα, το σύμπαν και η ανθρώπινη βλακεία. Για το σύμπαν δεν είμαι απόλυτα σίγουρος». Τι το θέλεις, καλή μας, να μοστράρεσαι ως μορφωμένη; Μπορεί τα μεταξωτά βρακιά να θέλουν επιδέξιους κώλους, αλλά η χρήση τσιτάτων απαιτεί να τα έχεις διαβάσει τουλάχιστον μια φορά. Ρώτα και το αφεντικό σου, τον Μπένι, να σου πει μερικά πραγματάκια. Σε ένα μόνο είσαι τυχερή: δε ζουν ούτε ο Αϊνστάιν ούτε ο Μπρεχτ... Γιατί αν ζούσαν και μάθαιναν την κακοποίησή τους, ίσως να ασχολούνταν με την ασημαντότητά σου και τότε σίγουρα δε θα καλοπερνούσες.

ZOOM

Το Μνημόνιο, το μετα-Μνημόνιο και ο ΣΥΡΙΖΑ (4)

Είδαμε ότι η μετα-μνημονιακή περίοδος θα είναι κατά βάση ίδια με τη μνημονιακή, επειδή αυτό επιβάλλουν οι σιδερένιοι οικονομικοί νόμοι που διέπουν τον ελληνικό (και κάθε) καπιταλισμό. Μήπως, όμως, αυτή η πορεία μπορεί ν' αλλάξει χάρη στις επιλογές μιας κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ;

Το ερώτημα μόνο ως ρητορικό μπορεί να νοηθεί. Μιλώντας γενικά, σε θεωρητικό επίπεδο, θα λέγαμε ότι αυτή η πορεία μπορεί να ανατραπεί αν υπάρξει σύγκρουση με τον καπιταλισμό, η οποία θα τείνει να δημιουργήσει εκείνες τις συνθήκες στις οποίες οι οικονομικοί νόμοι του καπιταλισμού θα πάψουν να λειτουργούν και στη θέση τους θα αρχίσουν να λειτουργούν νέοι οικονομικοί νόμοι, που θα έχουν στη βάση τους την απουσία εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, δηλαδή κομμουνιστικοί οικονομικοί νόμοι (της πρώτης βαθμίδας του κομμουνισμού, που ιστορικά έχει οριστεί ως σοσιαλισμός). Οπως καταλαβαίνετε, κάτι τέτοιο προϋποθέτει μια επαναστατική διαδικασία, η οποία στην κορύφωσή της (από οικονομική άποψη) θα πρέπει να έχει την απαλλοτρίωση των μέσων παραγωγής από τους καπιταλιστές και τη μετατροπή τους καταρχάς σε κρατική ιδιοκτησία, για να μπορέσει να ξεκινήσει μια διαδικασία κοινωνικοποίησής τους.

Ακόμη κι αν θεωρούσαμε ότι είναι δυνατόν να συμβεί το ειρηνικό-κοινοβουλευτικό πέρασμα στο σοσιαλισμό και η «κυβέρνηση της Αριστεράς» είναι το πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση, σημασία έχει τι ακριβώς θα διαχειρίζεται από οικονομική άποψη αυτή η κυβέρνηση. Θα διαχειρίζεται τον καπιταλισμό, «με κοινωνική δικαιοσύνη» (αντίφαση εξ ορισμού) ή θα απαλλοτριώσει τους καπιταλιστές και θα διαχειρίζεται μέσα παραγωγής υπό κρατική ιδιοκτησία;

Ετσι και αποδώσεις στον ΣΥΡΙΖΑ τέτοια πρόθεση, θα κατηγορηθείς -και δικαίως- ως συκοφάντης και προβοκάτορας. Ούτε η Βούλτεψη με τον Μπουμπούκο δεν αποδίδουν στον ΣΥΡΙΖΑ τέτοια πρόθεση. Και βέβαια, σημαίνοντες παράγοντες της κεφαλαιοκρατίας, όπως ο πρύτανης των «συστημικών» τραπεζιτών Σάλλας, ο νυν και ο πρώην πρόεδρος του ΣΕΒ Φέσσας και Δασκαλόπουλος, ο πρόεδρος των μεγαλοξενοδόχων Ανδρεάδης, έχουν εκφράσει με κατηγορηματικότητα την άποψη ότι δε θεωρούν τον ΣΥΡΙΖΑ εχθρική πολιτική δύναμη. Αλλοι παράγοντες μπορεί να ενοχλούνται με τη ρητορική του ΣΥΡΙΖΑ, να αισθάνονται περισσότερο φιλικοί προς τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, όμως ουδείς ισχυρίστηκε ποτέ ότι φοβάται πως ο ΣΥΡΙΖΑ θα ακολουθήσει σοσιαλιστική πολιτική.

Με όσα λένε στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, όλων των εσωκομματικών φραξιών, για το πώς θα διαχειριστούν το σύστημα προς όφελος ταυτόχρονα του κεφαλαίου και της εργατικής τάξης, δε θ' ασχοληθούμε. Πρόκειται για... παιδικές εκθέσεις. Τέτοιες αερολογίες δε θα έγραφε σε διαγώνισμα ούτε κοπανατζής πρωτοετής οικονομικής σχολής. Θ' ασχοληθούμε με την οικονομική πραγματικότητα και τις δυνατότητες που αυτή επιτρέπει.

Ενα στέλεχος του οικονομικού επιτελείου του ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί πως η *«η οικονομική βιωσιμότητα θα επιτευχθεί με την απομείωση του χρέους και τη συνακόλουθη δημιουργία δημοσιονομικού χώρου που θα ενισχύσει την τάση ανάπτυξης την οποία έχει η βυθισμένη σήμερα ελληνική οικονομία και θα δημιουργήσει ένα περιβάλλον κοινωνικής δικαιοσύνης και άρα κοινωνικής συναίνεσης στη νέα αναπτυξιακή πορεία της χώρας»*. Κρατήστε πως όρος για την ανάπτυξη είναι η απομείωση του χρέους. Συνεχίζει το στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ: *«Αυτό το περιβάλλον θα δημιουργήσει το θετικό κλίμα που απαιτείται ώστε να μπορέσει η Ελλάδα να έχει* ***εκ νέου πρόσβαση στις αγορές****, από τις οποίες σήμερα είναι αποκλεισμένη λόγω των πολιτικών που ακολούθησε αλλά και του* ***ερασιτεχνισμού*** *που επέδειξε τους τελευταίους μήνες η κυβέρνηση»* (Γ. Σταθάκης, «Βήμα της Κυριακής», 28.12.14, οι εμφάσεις δικές μας).

Αρα, η βασική επιδίωξη του ΣΥΡΙΖΑ είναι το τρίπτυχο: μείωση του χρέους - ανάπτυξη - έξοδος στις αγορές, με τον πρώτο πόλο να αποτελεί το προαπαιτούμενο για τους υπόλοιπους. Για ποιο λόγο η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα χρειαστεί πρόσβαση στις «αγορές» (δηλαδή στους τοκογλύφους του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, για να ξέρουμε για τι ακριβώς συζητάμε), ενώ θα ακολουθήσει πολιτική ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, όπως λένε όλα τα ηγετικά στελέχη και αναφέρεται στο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης»; Για να αποπληρώσει τα προηγούμενα δάνεια, τα οποία -ακόμη και αν μειωθούν- δε θα μπορούν να αποπληρώνονται από τον προϋπολογισμό. Αυτή είναι η... μικρή αλήθεια που κρύβεται πίσω από το τρίπτυχο-στόχο. Δηλαδή, το οικονομικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ προβλέπει απόλυτο σεβασμό στις δανειακές υποχρεώσεις του ελληνικού κράτους και νέο δανεισμό από τις «αγορές», προκειμένου να αποπληρώνονται τα παλιά χρέη. Δηλαδή, το κρατικό χρέος θα εξακολουθήσει να ανακυκλώνεται, έστω και σε χαμηλότερα επίπεδα.

Αυτό, βέβαια, είναι ένα ιδανικό σενάριο που προϋποθέτει ότι οι δανειστές θα δεχτούν να «κουρέψουν» το χρέος. Ποιοι είναι οι δανειστές; Είναι το ΔΝΤ, το οποίο όμως εξαιρείται από κάθε «κούρεμα», διότι απαγορεύεται από το καταστατικό του και ο ΣΥΡΙΖΑ έχει δηλώσει (διά στόματος Σταθάκη και Τσίπρα) ότι αυτό θα το σεβαστεί. Είναι οι χώρες-μέλη της Ευρωζώνης και τέλος ο EFSF, ο πρώτος μηχανισμός στήριξης που δημιουργήθηκε για ν' αντιμετωπιστεί η κρίση σε μια σειρά χώρες-μέλη της Ευρωζώνης. Μπορεί κανείς, χωρίς ιδιαίτερες οικονομικές γνώσεις, να αντιληφθεί τι μεγέθους αλλαγές πρέπει να συμβούν στην Ευρωζώνη προκειμένου να υπάρξει «κούρεμα» του χρέους προς τις χώρες-μέλη και τον EFSF. Γιατί, βέβαια, κανείς δεν πρόκειται να χαριστεί στον ελληνικό καπιταλισμό, υποκύπτοντας στη γοητεία των αναπτυξιακών ιδεοληψιών του ΣΥΡΙΖΑ. Κάθε καπιταλιστική χώρα θα ζητήσει ανάλογη μεταχείριση. Η μοιρασιά θα είναι **γενική** ή δε θα υπάρξει. Αυτό το ξέρει και ο ΣΥΡΙΖΑ, γι' αυτό και μιλά για «διεθνή διάσκεψη», η οποία θα ασχοληθεί με το χρέος όλων των καπιταλιστικών χωρών (ο Τσίπρας και οι οικονομολόγοι του ΣΥΡΙΖΑ έχουν αναφερθεί συγκεκριμένα στην Ιταλία και τη Γαλλία, με τις οποίες προσδοκούν να κάνουν κοινό μέτωπο με στόχο τη διαγραφή χρέους).

Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης μπορούμε να αναφερθούμε στην πονεμένη ιστορία των ευρωομολόγων, η οποία δεν «περπάτησε», χάρη στο βέτο της Γερμανίας και των υπόλοιπων χωρών με πιστοληπτική αξιολόγηση ΑΑΑ. Τα ευρωομόλογα είναι... πταίσμα μπροστά στη διαγραφή χρέους που διακρατείται από μέλη της Ευρωζώνης και τον EFSF. Με τα ευρωομόλογα ζητήθηκε (και μάλιστα από ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις όπως η Γαλλία) να εξασφαλιστούν -για ένα χρονικό διάστημα και για περιορισμένα ποσά- καλύτεροι όροι δανεισμού. Δεν ζητήθηκε διαγραφή χρέους. Και όμως, τα ευρωομόλογα ουδέποτε εκδόθηκαν, μολονότι υπήρξε μια περίοδος που οι «αγορές» είχαν σφίξει τα λουριά. Με απαίτηση της Γερμανίας και των συμμάχων της επιλέχτηκαν άλλες μέθοδοι αντιμετώπισης των δανειακών αναγκών των χωρών που είχαν ανάγκη. Γι' αυτό άλλωστε δημιουργήθηκε στη συνέχεια ο ESM με κεφάλαιο γύρω στα 500 δισ. ευρώ, το οποίο σε μεγάλο βαθμό δανείζουν οι γερμανικές τράπεζες.

Η περιβόητη διαπραγμάτευση του ΣΥΡΙΖΑ για τη «διεθνή διάσκεψη» που θα οδηγήσει σε διαγραφή «του μεγαλύτερου μέρους του χρέους», όπως λέει ο ΣΥΡΙΖΑ απευθυνόμενος σε αφελείς (ή οικονομικά ανίδεους) θα τραβήξει σε χρόνο που θα ισοδυναμεί με παραπομπή στις ελληνικές καλένδες. Στο μεταξύ, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα μπορεί να προσδοκά σε ρυθμίσεις επιμήκυνσης του χρόνου αποπληρωμής των ομολόγων, ενδεχομένως και μετατροπής κάποιων κυμαινόμενων επιτοκίων σε σταθερά. Ρυθμίσεις που έχει υποσχεθεί το Eurogroup κατά τη συνεδρίασή του της 27ης Νοέμβρη του 2012 και τις οποίες ένα τουλάχιστον ηγετικό στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ (Παπαδημούλης) έχει ζητήσει δημόσια να υλοποιηθούν, χωρίς η δήλωσή του να προκαλέσει καμιά ιερή αγανάκτηση στο υπόλοιπο ηγετικό «απαράτ» του κόμματος.

Για να υλοποιηθούν, όμως, ακόμη και αυτά τα υπεσχημένα, θα πρέπει η ελληνική κυβέρνηση να συνεχίσει να «συνεργάζεται» με το Eurogroup, την Κομισιόν, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ, όπως ρητά αναφέρεται στην απόφαση που πήρε το Eurogroup στις 8 Δεκέμβρη του 2014. Επομένως, επιστρέφουμε εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε. Ο σεβασμός στις δανειακές συμβάσεις δημιουργεί την αδήριτη ανάγκη επαναδανεισμού προκειμένου να αποπληρώνονται τα παλιά χρέη και αυτή η αδήριτη ανάγκη οδηγεί σε μια μετα-μνημονιακή εποχή ίδια με τη μνημονιακή (κάποιες φιλανθρωπικές πινελιές που θα επιχειρήσει να βάλει ο ΣΥΡΙΖΑ δε νοούνται ως αλλαγή πολιτικής). Τα μεγάλα προεκλογικά λόγια θα ξεφουσκώσουν μπροστά στους σιδερένιους οικονομικούς νόμους.

Πέτρος Γιώτης

Η αξιολόγηση δένει χειροπόδαρα τον εκπαιδευτικό στους στόχους του αστικού σχολείου

Στα τέλη του Δεκέμβρη του 2014 εκπνέει η προθεσμία που έδωσε το υπουργείο Παιδείας για την εφαρμογή του πρώτου μέρους της αξιολόγησης, που αφορά στην αξιολόγηση των διευθυντών των σχολικών μονάδων και των προϊστάμενων των ολιγοθέσιων σχολείων και νηπιαγωγείων.

Ηταν τόση η πρεμούρα του υπουργείου Παιδείας να αποδείξει ότι όλα βαίνουν καλώς στους σχετικούς σχεδιασμούς, να λειτουργήσει η αξιολόγηση στην εκπαίδευση ως δούρειος ίππος για τη γενικότερη αξιολόγηση των δημόσιων υπάλληλων, που έχει τελματώσει λόγω της ανυπακοής των εργαζόμενων, αλλά και να απορροφήσει χρήματα του ΕΣΠΑ που αναλογούν σε αντίστοιχες δεσμεύσεις έναντι των αφεντικών της ΕΕ, που ο Λοβέρδος έδωσε εντολή να εφαρμοστεί η αξιολόγηση των διευθυντών «σε πρώτη φάση», με βάση τρεις μόνο κατηγορίες από τις πέντε που προβλέπει για την περίπτωσή τους το κακόφημο ΠΔ 152/2013:

– Την Κατηγορία Ι – Ασκηση διοικητικού και οργανωτικού έργου (συντελεστής βαρύτητας 1,5).

– Την κατηγορία ΙΙ – Ασκηση του έργου της εποπτείας και της αξιολόγησης (συντελεστής βαρύτητας 1), από την οποία εξαιρέθηκε σ' αυτή τη φάση το κριτήριο της «διοικητικής αξιολόγησης των εκπαιδευτικών», επειδή τα σεμινάρια «επιμόρφωσης» των διευθυντών στο πώς θα αξιολογούν τους υφισταμένους τους απέτυχαν παταγωδώς λόγω της κινητοποίησης των εκπαιδευτικών, ενώ και τα σεμινάρια «εξ αποστάσεως», που επινόησε κατόπιν το υπουργείο Παιδείας, συνάντησαν αντιστάσεις.

– Την Κατηγορία V – Επιστημονική και επαγγελματική ανάπτυξη (συντελεστής βαρύτητας 1).

Σημειώνουμε εδώ, ότι η φάση αυτή της αξιολόγησης συνάντησε σφοδρές αντιστάσεις, που απέκτησαν γενικά χαρακτηριστικά σε κάποιες περιοχές, ενώ το χορό των αντιστάσεων έσυραν κυρίως οι προϊστάμενοι/ες των νηπιαγωγείων, επειδή δεν διαθέτουν, κυρίως λόγω του τρόπου επιλογής και τοποθέτησής τους, «κουλτούρα» στελέχους, σε αντίθεση με τους διευθυντές των σχολείων.

Ετσι, λοιπόν, αναμένεται με την έλευση του νέου χρόνου (και σε περίπτωση που δεν υπάρξουν πολιτικές εξελίξεις), το υπουργείο Παιδείας να προχωρήσει «σε πρώτη φάση» πάλι στην «εθελοντική» αξιολόγηση των εκπαιδευτικών.

Ας δούμε, λοιπόν, με βάση τη σχετική νομοθεσία και ειδικότερα το ΠΔ 152/2013, που εξειδικεύει τον τρόπο αξιολόγησης, τα περιθώρια που έχει ο εκπαιδευτικός να κινηθεί «αυτόνομα», στην κατεύθυνση πάντα της υπεράσπισης του δωρεάν και δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης, των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών με αναφορά στην ολόπλευρη μόρφωση και ανάπτυξη της προσωπικότητας, αλλά και της προάσπισης και διαφύλαξης του εργασιακού του μέλλοντος, σε σχέση με τους στόχους που προσδιορίζει κάθε φορά η εκπαιδευτική πολιτική στο πλαίσιο του αστικού σχολείου.

Κατ' αρχάς, σημειώνουμε ότι όλο το νομοθετικό πλαίσιο, αρχής γενομένης από το νόμο – πλαίσιο 1566/1985, θέτει αυστηρά το περιεχόμενο, τους στρατηγικούς στόχους που υπηρετεί το σχολείο και όλο το πλαίσιο ελέγχου και λειτουργίας του υπό την αποκλειστική αρμοδιότητα του υπουργείου Παιδείας, άρα και των κυβερνήσεων και κατ' επέκταση του κοινωνικο-οικονομικού και πολιτικού συστήματος, που αυτές υπηρετούν. Σε όλο το νομοθετικό πλαίσιο διάχυτη είναι η φιλοσοφία της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου και των εκπαιδευτικών, ως βασικής παραμέτρου «αποτίμησης» και «αποτελεσματικότητας» στην υλοποίηση των κυρίαρχων επιλογών για την εκπαίδευση και στην κατεύθυνση αυτή θεσπίζονται συγκεκριμένα μέτρα.

Αποτυπώνουμε με χρονολογική σειρά τα βασικά σημεία των νόμων, που αναφέρονται στην αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και των εκπαιδευτικών:

- Ν. 1566/1985: Ο διευθυντής του σχολείου μετέχει στην αξιολόγηση του έργου των εκπαιδευτικών του σχολείου του. Προακτέοι είναι οι εκπαιδευτικοί που χαρακτηρίζονται σε όλα τα στοιχεία της έκθεσης υπηρεσιακής ευδοκιμότητας τουλάχιστον «επαρκείς» για την προαγωγή στο βαθμό Β και τουλάχιστον «καλοί» για την προαγωγή στον βαθμό Α. Εκπαιδευτικοί που κρίνονται μη προακτέοι δυο φορές συνέχεια ή τρεις φορές σε διάφορα χρονικά διαστήματα, παραπέμπονται με το ερώτημα της απόλυσης (άρθρο 16, παράγ. 5).

-Ν. 2525/1997 (νόμος Αρσένη): Ως αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου ορίζεται η διαδικασία αποτίμησης της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης και του βαθμού υλοποίησης των σκοπών και στόχων της, όπως καθορίζεται από τη νομοθεσία. Εκτιμάται η επάρκεια των εκπαιδευτικών, η απόδοση των σχολικών μονάδων, η αποτελεσματικότητα του συστήματος. Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου ασκείται από τους διευθυντές των σχολικών μονάδων. Ο σχολικός σύμβουλος αξιολογεί την επιστημονική και διδακτική επάρκεια του εκπαιδευτικού. Δημιουργείται Σώμα Μονίμων Αξιολογητών (οι ράμπο της αξιολόγησης).

- Ν. 3848/2010: Ο νεοδιοριζόμενος εκπαιδευτικός υπηρετεί επί δύο έτη ως δόκιμος. Για την παρακολούθησή του και τη στήριξή του ορίζεται «μέντορας» από εκπαιδευτικό του σχολείου, όπου υπηρετεί ο νεοδιοριζόμενος. Στο τέλος του δευτέρου έτους, ο νεοδιοριζόμενος αξιολογείται, ώστε να κριθεί αν είναι κατάλληλος να νομιμοποιηθεί ως εκπαιδευτικός. Τα όργανα, η διαδικασία και τα ειδικότερα κριτήρια μονιμοποίησης καθορίζονται με ΠΔ. Αν ο νεοδιοριζόμενος δεν κριθεί κατάλληλος να μονιμοποιηθεί εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των παραγράφων 5 και 6 του κεφαλαίου Α΄ του άρθρου 16 του Ν. 1566/85. Στο νόμο περιλαμβάνεται κεφάλαιο (άρθρο 32) για τον προγραμματισμό και την αξιολόγηση της δράσης των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών, ενώ υπάρχει πρόβλεψη με απόφαση του υπουργού Παιδείας να εξειδικεύονται τα στοιχεία της αξιολόγησης.

- Ν. 4024/2011: Είναι ο νόμος του νέου μισθολόγιου-φτωχολόγιου, που αλλάζει τον τρόπο κατάταξης και των ήδη υπηρετούντων εκπαιδευτικών σε βαθμούς και μισθολογικά κλιμάκια. Για την προαγωγή από βαθμό σε βαθμό λαμβάνεται υπόψη η αξιολόγηση στο πλαίσιο του συστήματος αξιολόγησης και συγκεκριμένα: η απόδοση με βάση το βαθμό επιτυχούς ή μη υλοποίησης της στοχοθεσίας, οι διοικητικές ικανότητες και η συμπεριφορά στην υπηρεσία, το ανώτατο ποσοστό επί τοις εκατό προαγωγής στον επόμενο βαθμό, ο ελάχιστος χρόνος παραμονής στο βαθμό. Ορίζονται υποχρεωτικές ποσοστώσεις για τον αριθμό των υπάλληλων που προάγονται από βαθμό σε βαθμό. Συγκεκριμένα: για την προαγωγή από τον ΣΤ (κατώτατος βαθμός) στον Ε βαθμό μέχρι και 100%, από τον Ε στον Δ βαθμό μέχρι και 90%, από τον Δ στον Γ μέχρι και 80%, από τον Γ στον Β μέχρι και 70%, από τον Β στον Α μέχρι και 30%. Κοντολογίς, η συντριπτική πλειοψηφία των δημόσιων υπάλληλων καθηλώνεται στους κατώτατους βαθμούς με αντίστοιχους μισθούς πείνας. Σε περίπτωση που από τις εκθέσεις αξιολόγησης προκύπτει ότι ο υπάλληλος δεν πέτυχε την προβλεπόμενη στοχοθεσία σε ποσοστό τουλάχιστον 50% για δύο συνεχή χρόνια δεν εξελίσσεται μισθολογικά μέχρι να πετύχει το ποσοστό. Με τον ίδιο νόμο καθιερώνεται η «εργασιακή εφεδρεία» (κινητικότητα, διαθεσιμότητα) και ανοίγει ο δρόμος για μαζικές απολύσεις στο δημόσιο.

- Ν. 4142/2013: Ιδρύεται η Αρχή της Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (ΑΔΙΠΠΔΕ), ως εξωτερική ομπρέλα του συστήματος αξιολόγησης. Η Αρχή παρακολουθεί, μελετά και αξιολογεί την εφαρμογή της εκπαιδευτικής πολιτικής, όπως σχεδιάζεται με την υποστήριξη του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ). Αξιολογεί την ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων, εποπτεύει τις διαδικασίες αξιολόγησης των εκπαιδευτικών, μεταξιολογεί τα συστήματα αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου και των εκπαιδευτικών.

- ΠΔ 152/2013: Καθορίζει αναλυτικά και με λεπτομέρειες την αξιολογική πυραμίδα, τις κατηγορίες και τα υποκριτήριά τους, βάσει των οποίων αξιολογείται κάθε παράγοντας της αξιολογικής πυραμίδας. Τελικός αποδέκτης της αξιολόγησης, στον οποίο αφιερώνεται και το μεγαλύτερο μέρος του νόμου, είναι ο εκπαιδευτικός, ο και αίρων τις αμαρτίες όλου του εκπαιδευτικού συστήματος και κατά το νόμο είναι αυτός που «αυτενεργώντας» και προτείνοντας «καινοτόμες» λύσεις μπορεί να βελτιώσει την ποιότητα, και αποτελεσματικότητα του εκπαιδευτικού έργου, στο πλαίσιο πάντα της στοχοθεσίας που θέτει το υπουργείο Παιδείας. Η αξιολόγησή του είναι διοικητική και διενεργείται από τον διευθυντή της σχολικής μονάδας και εκπαιδευτική και διενεργείται από το σχολικό σύμβουλο. Ως διοικητική ορίζεται η αξιολόγηση των ενεργειών και αποτελεσμάτων που συνθέτουν το υπηρεσιακό έργο διοίκησης, οργάνωσης και αξιολόγησης προσωπικού και δομών και ως εκπαιδευτική ορίζεται η αξιολόγηση των ενεργειών και αποτελεσμάτων που σχετίζονται με την άσκηση του παιδαγωγικού, διδακτικού, επιμορφωτικού έργου και την επιστημονική και επαγγελματική ανάπτυξη.

Ο εκπαιδευτικός αξιολογείται σε πέντε Κατηγορίες, κάθε μια εκ των οποίων περιέχει υποκριτήρια (15 συνολικά), οι οποίες αποτιμώνται με συντελεστές βαρύτητας. Είναι χαρακτηριστικό ότι με ιδιαίτερα υψηλούς συντελεστές (1,25 – 1,50 – 1) αποτιμώνται αντίστοιχα: η Κατηγορία ΙΙΙ-Διεξαγωγή διδασκαλίας και αξιολόγηση μαθητών, η Κατηγορία ΙV-Υπηρεσιακή συνέπεια και επάρκεια και η Κατηγορία V-Επιστημονική και Επαγγελματική ανάπτυξη. Αντίθετα, αποτιμώνται με μικρούς συντελεστές (0,75 – 0,50 αντίστοιχα) η Κατηγορία Ι-Εκπαιδευτικό περιβάλλον και η Κατηγορία ΙΙ-Σχεδιασμός, προγραμματισμός και προετοιμασία της διδασκαλίας.

Η αναφορά στους συντελεστές ανά Κατηγορία γίνεται γιατί θέλουμε να δείξουμε ότι ακόμη και στο πλαίσιο της αξιολόγησης, που σχεδιάζει το υπουργείο Παιδείας, μικρή σημασία έχουν οι διαπροσωπικές σχέσεις που πετυχαίνει ο εκπαιδευτικός μέσα στην τάξη με τους μαθητές του και το παιδαγωγικό κλίμα που με πολύ κόπο διαμορφώνει, στο πλαίσιο της ταξικής διαφοροποίησης των μαθητών και των αντιδραστικών αντιλήψεων που διαμορφώνονται και επικρατούν στην κοινωνία, άρα και στην τάξη, της απόρριψης, περιθωριοποίησης κοινωνικών ομάδων και ατόμων, με βάση κάποια «ιδιαιτερότητά» τους, αλλά και στο πλαίσιο μιας σκληρής ανταγωνιστικής λογικής και νοοτροπίας που καλλιεργείται με τη βαθμολογία και τις αξιολογικές κρίσεις που υποχρεώνεται αυτός να ακολουθήσει.

Η ίδια υποτίμηση γίνεται και όσον αφορά στο βαθμό αντίληψης από τον εκπαιδευτικό των δυνατοτήτων και αναγκών των μαθητών, στους στόχους και στο περιεχόμενο της διδασκαλίας και στα εκπαιδευτικά μέσα, ίσως γιατί όλα αυτά θεωρούνται δεδομένα. Δεδομένες είναι π.χ. για το σύστημα οι ανάγκες των μαθητών, που ταυτίζονται πάντα με τις ανάγκες της αγοράς, προσδιορίζοντας και το περιεχόμενο των αναλυτικών προγραμμάτων και την καλλιέργεια ανάλογων δεξιοτήτων. Δεδομένα είναι και τα εκπαιδευτικά μέσα, που είναι πάντα πενιχρά, αφού η κρατική χρηματοδότηση είναι ελάχιστη και οι δαπάνες για τη δημόσια Παιδεία βαίνουν συνεχώς μειούμενες.

Για να κριθεί, λοιπόν, ένας εκπαιδευτικός περισσότερο από «επαρκής» θα πρέπει να καταφύγει σε πηγές χρηματοδότησης εκτός της κρατικής (επιχειρήσεις, τοπικούς ιδιωτικούς φορείς, γονείς) για να ενισχύσει τα εποπτικά μέσα, την υλικοτεχνική υποδομή και να πραγματοποιήσει «καινοτόμα» εκπαιδευτικά προγράμματα, το περιεχόμενο των οποίων καθορίζεται αυστηρά από τα πάνω, από το υπουργείο Παιδείας, σύμφωνα με κατευθύνσεις του ΕΣΠΑ, για να εξυπηρετηθούν συμφέροντα, λογικές και κατευθύνσεις που υποδεικνύει κάθε στιγμή το ευρωπαϊκό και ντόπιο κεφάλαιο.

Αντίθετα μεγάλη σημασία έχει για την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού ο βαθμός ανταπόκρισής του στη διεξαγωγή της διδασκαλίας, τα «ποιοτικά» χαρακτηριστικά της οποίας εξαρτώνται από αυτά που περιγράψαμε παραπάνω (καταφυγή σε ιδιώτες, καινοτόμα προγράμματα, λογική και συμπεριφορά μάνατζερ από τον εκπαιδευτικό) και στην αξιολόγηση των μαθητών του. Κρίνεται, δηλαδή, με βάση τον αριθμό και την ποιότητα των αξιολογικών κρίσεων που επιβάλλει στα παιδιά στη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, επιτείνοντας τον ανταγωνισμό μεταξύ τους, καλλιεργώντας τον ατομισμό και τον καριερισμό, χτυπώντας αδυσώπητα το πνεύμα της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης και της φιλίας. Κρίνεται με βάση την «απόδοση» των μαθητών του, για την οποία θεωρείται αυτός αποκλειστικά υπεύθυνος, ενώ το σύστημα παραγνωρίζει το ταξικό φορτίο που κουβαλά κάθε παιδί λόγω της κοινωνικής θέσης της οικογένειάς του, που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό την πορεία του στο πλαίσιο της μαθησιακής διαδικασίας.

Σημαντικότατα θεωρούνται για την αξιολόγηση τα κριτήρια της ανταπόκρισης του εκπαιδευτικού στις υπαλληλικές του υποχρεώσεις, στις διαδικασίες αυτο-αξιολόγησης της σχολικής μονάδας και στην συνεργασία με γονείς και φορείς. Το μήνυμα είναι ότι όσο πιο πειθήνιος είσαι στις εντολές της διοίκησης, όσο πιο πολύ πλάτη βάζεις για την κατηγοριοποίηση των σχολείων, άρα και των μαθητών και των εκπαιδευτικών, όσο πιο πολύ χρησιμοποιείς για την προβολή του σχολείου σου και της τάξης σου τις «ευγενικές χορηγίες» των «φορέων» (γιατί διαφορετικά είσαι εξ ανάγκης βουτηγμένος στη μιζέρια των πενιχρότατων κρατικών οικονομικών μέσων), τόσο πιο πετυχημένος εκπαιδευτικός θεωρείσαι από το υπουργείο Παιδείας.

Οσο δε, για την επιστημονική και επαγγελματική ανάπτυξη, πρέπει να πούμε ότι πρέπει ο εκπαιδευτικός να διαθέτει προσόντα τουλάχιστον λέκτορα για να θεωρείται «πολύ καλός» και «εξαιρετικός». Με τους ταξικούς φραγμούς που υψώνει το αστικό σύστημα και για την επιστημονική και επαγγελματική εξέλιξη και ανάπτυξη των εκπαιδευτικών, μόνο ελάχιστοι κατορθώνουν να αποκτήσουν τέτοια προσόντα, δεδομένου και του γεγονότος ότι είναι ανύπαρκτη η ουσιαστική, πανεπιστημιακού τύπου επιμόρφωση (έχουν καταργηθεί ακόμη και τα Διδασκαλεία, η γνωστή σε όλους μετεκπαίδευση!) και οι επιστημονικές άδειες δίνονται με το σταγονόμετρο και μόνο σε λίγους και εκλεκτούς.

Απ' όλα τα παραπάνω, βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα, ότι ο εκπαιδευτικός είναι αλυσοδεμένος με την αξιολόγηση στο άρμα του αστικού σχολείου. Ιδιαίτερα βάλλεται ο ταξικός εκπαιδευτικός που πασχίζει με νύχια και δόντια να περισώσει ό,τι έχει απομείνει από το δημόσιο σχολείο, να φωτίσει με το φως της γνώσης του και τις ταξικές του αντιλήψεις και στάση ζωής, μέσα από τις ελάχιστες χαραμάδες που αφήνουν τα αναλυτικά προγράμματα και η μαθησιακή διαδικασία, τα παιδικά και εφηβικά μυαλά.

Αντίσταση μέσω εκλογών ή εξεγέρσεων;

Το παράδειγμα της Αργεντινής (2)

Στο προηγούμενο φύλλο περιγράψαμε επιγραμματικά την ιστορική πορεία της Αργεντινής στον οικονομικό τομέα. Μιας χώρας που αποτέλεσε την ατμομηχανή της «ανάπτυξης» της περιοχής, η οποία όμως είχε... προϋπηρεσία στις χρεοκοπίες, αφού στα τελευταία 175 χρόνια κήρυξε πτώχευση πέντε φορές, για να βυθιστεί ξανά στο βούρκο του χρέους μετά από κάθε «ανάκαμψη».

Ο βούρκος στην αρχή της νέας χιλιετίας ήταν βαθύς. Και η Αργεντινή αντιμετώπισε μία άνευ προηγουμένου λαϊκή εξέγερση που γκρέμισε πέντε προέδρους από τις καρέκλες τους μέσα σε δύο βδομάδες και έκανε άλλους να αναζητούν σωτηρία στα ελικόπτερα από την ταράτσα του κοινοβουλίου. Η εργατική τάξη είχε σχεδόν πιάσει πάτο γι' αυτό και η χαλάρωση ήταν επιβεβλημένη για να γλιτώσει το σύστημα από τη λαϊκή αντιβία πριν αυτή φτάσει σε μη αναστρέψιμα επίπεδα.

Τα «αυτοδιαχειριστικά» πειράματα

Η σοσιαλδημοκρατική διαχείριση που εφάρμοσαν οι περονιστές του κόμματος Δικαιοσύνης, που κέρδισαν τις εκλογές το 2003, ήταν ό,τι πρέπει για τη νέα κατάσταση, χειραγωγώντας το λαϊκό κίνημα σε ανώδυνα μονοπάτια. Το πιο «ριζοσπαστικό» πράγμα που επέτρεψε ήταν διάφορα «αυτοδιαχειριστικά» εγχειρήματα που αφορούσαν μόνο εγκαταλελειμμένα εργοστάσια με βαριά χρέη στις πλάτες τους, στα οποία δούλευαν γύρω στους 10.000 εργάτες, δηλαδή κάτι λιγότερο από το 1% του εργατικού δυναμικού της χώρας.

Ενα από αυτά, το οποίο έγινε και σύμβολο του κινήματος της «αυτοδιαχείρισης», ήταν η κεραμοποιία «Σανόν» που παραδόθηκε (μαζί με τα χρέη της) στους εργάτες, οκτώ χρόνια αφότου την κατέλαβαν και αφού πρώτα όλες οι προσπάθειες ανακατάληψης του εργοστασίου από την αστυνομία απέβησαν άκαρπες. Η νέα εταιρία που δημιουργήθηκε στη θέση της «Σανόν», η FaSinPat, που σημαίνει «Εργοστάσιο χωρίς αφεντικό», αναγκάστηκε να αποπληρώσει τα χρέη των παλαιών ιδιοκτητών και οι εργάτες να δουλέψουν με χαμηλά μεροκάματα για να κρατήσουν το εργοστάσιο. Ο μηνιαίος μισθός των εργατών στη FaSinPat, από τα 800 πέσος που είχε ανέβει πριν από 10 χρόνια, βρίσκεται τώρα στα 6.000! Η εκτίναξη του ποσού δεν σηματοδοτεί όμως κάποια ριζική καλυτέρευση του βιοτικού επιπέδου των εργατών. Κι αυτό γιατί μαζί με τον μισθό αυξανόταν ο πληθωρισμός, όπως θα περιγράψουμε παρακάτω. Ετσι, τα 6.000 πέσος μεικτά, που ισοδυναμούν με 900 περίπου ευρώ, παραμένουν κάτω από το μέσο μηνιαίο μισθό στη χώρα (βλ. http://www.salaryexplorer.com/salary-survey.php?&loctype=1&loc=10).

Ούτε η FaSinPat, όμως, κατόρθωσε να γλιτώσει από την οικονομική κρίση. Μέσα σε ένα χρόνο περίπου, οι πωλήσεις έπεσαν κατά 40-50% εξαιτίας της ριζικής επιβράδυνσης της παραγωγικής βιομηχανίας σε εθνικό επίπεδο. Από τα 400 χιλιάδες τετραγωνικά πλακάκια που παρήγαγε η εταιρία το 2008, έπεσε στις 150 χιλιάδες μέχρι τα μέσα του 2009.

Η εκτίναξη του πληθωρισμού

Προκειμένου να καλύψει τις δανειακές υποχρεώσεις της χώρας, η σημερινή πρόεδρος της Αργεντινής, Κριστίνα Φερνάντες Κίρχνερ τράβηξε 6.6 δισ. δολάρια από τα συναλλαγματικά αποθέματα για να πληρώσει ληξιπρόθεσμα χρέη και έκοψε αβέρτα χρήμα εκτινάσσοντας τον πληθωρισμό, ο οποίος επίσημα το 2011 κυμαινόταν γύρω στο 9.5%, πολλοί αναλυτές όμως εκτιμούσαν ότι ξεπερνούσε το 25% (Financial Times, 18/7/11).

Οι διθυραμβικοί λόγοι του υπουργού Οικονομικών της Αργεντινής Ερνάν Λορενσίνο στην 28η σύνοδο της οικονομικής επιτροπής του ΔΝΤ, που έγινε στην Ουάσινγκτον τον Οκτώβρη του 2013, για τη «φερεγγυότητα» του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Αργεντινής, σε αντίθεση με το παρελθόν, δεν τον έσωσαν από την αποκαθήλωσή του. Ούτε ένα μήνα μετά, ο Λορενσίνο έπαιρνε πόδι από την κυβέρνηση και τρεις μήνες μετά το πέσο αντιμετώπισε τη μεγαλύτερη υποτίμηση από την εποχή του 2001-2002. Η υποτίμηση ήταν τέτοια που για την αγορά ενός δολαρίου χρειάζονταν πλέον 8 πέσος (12 στη μαύρη αγορά), από 5.5 που ήταν πριν από ένα χρόνο. Αυτό σημαίνει ότι ένα εισαγόμενο εμπόρευμα, που κοστίζει 1 δολάριο αγοραζόταν πλέον με 2.5 πέσος παραπάνω (δηλαδή, ακριβότερο κατά 45%). Η υποτίμηση του πέσο οδήγησε σε εκτίναξη των εισαγόμενων προϊόντων, το 50% των οποίων αφορούν μηχανήματα, ανταλλακτικά και αυτοκίνητα.

Επόμενο ήταν να σαρώσει την αγορά ένα κύμα ακρίβειας. Σύμφωνα με το Bloomberg (27/1/14), η τιμή ενός ψυγείου σε ένα κεντρικό κατάστημα του Μπουένος Αιρες αυξήθηκε κατά 30% μέσα σε δύο μόλις μέρες! Αυτό προκάλεσε κύμα λεηλασιών στα μαγαζιά και διακοπές ρεύματος, θυμίζοντας άλλες εποχές.

Η κυβέρνηση της Αργεντινής, προκειμένου να αποφύγει την κατάρρευση του πέσο και μία επανάληψη των εξεγερτικών φαινομένων των αρχών της προηγούμενης δεκαετίας, έσπευσε να επιτρέψει την αγορά δολαρίων μέχρι 2.000 το μήνα, μειώνοντας παράλληλα το φόρο αυτής της συναλλαγής από 35% σε 20%, με τη δέσμευση ο φόρος αυτός να μηδενιστεί αν αυτός που αγοράσει τα δολάρια τα αφήσει στην τράπεζα για ένα χρόνο.

Αυτό όμως δεν αφορούσε τα φτωχά λαϊκά στρώματα αλλά τα μικροαστικά και πάνω, αφού η αγορά δολαρίων επιτρεπόταν μόνο για όσους κέρδιζαν πάνω από 7.200 πέσος (900 δολάρια περίπου) το μήνα, δηλαδή τα διπλάσια περίπου του ελάχιστου μισθού. Ετσι, αποκλείστηκε το 80% των 14.8 εκατομμυρίων εργατών της χώρας που έβγαζε λιγότερα από 7.000 πέσος το μήνα σύμφωνα με τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της χώρας.

Προκειμένου να αποφύγει κυρώσεις από το ΔΝΤ, η κυβέρνηση Κίρχνερ ευθυγραμμίστηκε με τις υποδείξεις του και το Φλεβάρη του 2014 εισήγαγε νέα μέτρηση του πληθωρισμού. Με τη νέα μέτρηση ο πληθωρισμός εκτινάχτηκε δυόμισι φορές πάνω, αγγίζοντας το ανεπίσημο ποσοστό του 25% (σε ετήσια βάση)! Με τη νέα μέτρηση, που έγινε κατ' εντολή του ΔΝΤ, ο πληθωρισμός το Γενάρη του 2014 ήταν περίπου 3.7%, δηλαδή το μεγαλύτερο ποσοστό μετά το 2002. Η δε ετήσια μεταβολή μεταξύ Οκτώβρη του 2013 και Οκτώβρη 2014 ήταν κοντά στο 30%, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία πλέον!

Τα αρπακτικά «δικαιώνονται»

Μετά τη χρεοκοπία των αρχών της προηγούμενης δεκαετίας, το «κούρεμα» των ομολόγων ήταν αναπόφευκτο. Η Κίρχνερ αφού «κούρεψε» τα ομόλογα με δύο συμφωνίες, μία το 2005 (ανταλλάσσοντας τα χρεοκοπημένα ομόλογα με νέα, ονομαστικής αξίας 60% χαμηλότερης και λήξης άνω των 30 ετών) και μία το 2010, με αποτέλεσμα να ανταλλαγεί συνολικά πάνω από το 92% των ομολόγων που εξέπεσαν και το κρατικό χρέος να πέσει λίγο κάτω από το 41% του ΑΕΠ (από 147% που ήταν το 2002), προχώρησε σε μέτρα σοσιαλδημοκρατικού χαρακτήρα, όπως εθνικοποιήσεις (δέκα ιδιωτικών ασφαλιστικών ταμείων, θέτοντας 30 δισ. δολάρια υπό κυβερνητικό έλεγχο τον Οκτώβρη του 2008, και της μεγαλύτερης αεροπορικής εταιρίας της χώρας, της υπό ισπανική ιδιοκτησία Aerolineas Argentinas, το Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου), πολιτική επιδομάτων στα πιο φτωχά τμήματα του πληθυσμού (όπως τα επιδόματα σε 3.5 εκατομμύρια παιδιά το 2009) και ευρεία παροχή δανείων στις επιχειρήσεις, που μέσα σε ένα χρόνο (2010-2011) αυξήθηκαν σε ποσοστό πάνω από 40%.

Τα ομόλογα που δεν ανταλλάχθηκαν τα κατείχαν κάποια από τα λεγόμενα «αρπακτικά» κεφάλαια (vulture funds). Ενα άλλο όνομα για τις πιο άγριες ομάδες του χρηματιστικού κεφαλαίου. Ενα από αυτά (ονόματι Elliot Management Corp με έδρα τη Νέα Υόρκη) έχει... προϋπηρεσία σε τέτοιου είδους κομπίνες. Το εν λόγω «αρπακτικό» είχε ξοδέψει 11.8 εκ. δολάρια στο ξεπεσμένο χρέος του Περού και μετά από τέσσερα χρόνια στα δικαστήρια (το 2000) ανάγκασε την κυβέρνηση να συμβιβαστεί για 56 εκατομμύρια δολάρια! Το ίδιο έκανε και τώρα. Μάζεψε μερικά ακόμα «αρπακτικά» και πέτυχε από αμερικάνικο δικαστήριο να τα δικαιώσει, εξαναγκάζοντας την Αργεντινή να πληρώσει τα ομόλογα στην ονομαστική τους αξία μαζί με τους τόκους 11 ετών. Σύνολο 1.3 δισ. δολάρια!

Το παζάρι συνεχίζεται μέχρι και τις μέρες μας με την κυβέρνηση της Αργεντινής να προσπαθεί να βρει πιστώσεις, αφού το περασμένο καλοκαίρι (στα τέλη του περασμένου Ιούλη) η Standard & Poor υποβάθμισε το νόμισμα της Αργεντινής στην κατάσταση SD που σημαίνει «επιλεκτική χρεοκοπία» (selective default). Ο λόγος ήταν ότι η κυβέρνηση δεν είχε ακόμα πληρώσει τα «αρπακτικά» ούτε μετά την περίοδο χάριτος του ενός μήνα που της είχε δοθεί. Τα λεφτά δεν ήταν πενταροδεκάρες αλλά 539 εκατομμύρια δολάρια από τους τόκους των ομολόγων που λήγουν το 2033 και είχαν στην κατοχή τους τα «αρπακτικά».

Φυσικά, ούτε λόγος να γίνεται για την αποπληρωμή των δανείων από Παγκόσμια Τράπεζα και Κλαμπ των Παρισίων. Από τον Οκτώβρη του 2013 η κυβέρνηση Κίρχνερ έχει αποδεχτεί την πλήρη αποπληρωμή των δανείων που παρείχαν οι δύο παραπάνω οργανισμοί κι έχει αρχίσει να πληρώνει.

Τα πλαστά στοιχεία

Οσο περνούσε ο καιρός τόσο η Κίρχνερ έβλεπε ότι η σοσιαλδημοκρατική πολιτική διαχείρισης της κρίσης στην Αργεντινή, που επιβλήθηκε από τον φόβο της λαϊκής εξέγερσης που σάρωσε τα πάντα στη χώρα στα τέλη του 2001, έφτανε τα όριά της. Κι αυτό δεν μπορούσε να το κρύψει η... δημιουργική στατιστική που άνθισε στη χώρα.

Οι «ξέφρενοι» ρυθμοί ανάπτυξης του ΑΕΠ (9.2% το 2010 και 8.9% το 2011) έχουν παρέλθει και οι χαμηλότερες κυβερνητικές προβλέψεις που παρουσίασε ο υπουργός Οικονομικών της χώρας στην 26η σύνοδο της Διεθνούς Νομισματικής και Οικονομικής Επιτροπής του ΔΝΤ, που έγινε στις 13/10/12 στο Τόκιο, για 3.4% ανάπτυξη το 2012 και 4.4% το 2013 αποδείχτηκαν απατηλές. Η αναθεώρηση των οικονομικών δεδομένων των επίσημων στατιστικών από την κυβέρνηση της Αργεντινής τον περσινό Μάρτη (προκειμένου να γλιτώσει τις κυρώσεις από το ΔΝΤ) οδήγησε στη μείωση στο μισό της «ανάπτυξης» που παρουσιαζόταν πριν το ξέσπασμα της κρίσης του 2008! Αντί για 6.8% που φαινόταν ότι αυξήθηκε το ΑΕΠ το 2008, σύμφωνα με τα νέα στοιχεία το ΑΕΠ αυξήθηκε μόλις κατά 3.1%!

Τα πλαστά στοιχεία δεν ωφέλησαν μόνο την κυβερνητική προπαγάνδα αλλά και τους δανειστές, οι οποίοι, σύμφωνα με τη συμφωνία «κουρέματος» του χρέους, κάθε χρόνο που η οικονομία αναπτυσσόταν γρηγορότερα από την προβλεπόμενη αύξηση του ΑΕΠ (αύξηση που ξεκινούσε από το 4.2% το 2005, υποχωρώντας στο 3% από το 2015 και μετά) θα λαμβάνουν ένα 5% της διαφοράς μεταξύ του μεγέθους του ΑΕΠ και αυτού που προβλέφθηκε από τη συμφωνία. Σύμφωνα με την Wall Street Journal (13/5/14, βλ. http://blogs.wsj.com/frontiers/2014/05/13/argentina-paid-a-high-price-for-overstating-gdp-numbers/) το κράτος πλήρωσε για το λόγο αυτό 1.4 δισ. δολάρια επιπλέον σε επενδυτές, τα ομόλογα των οποίων ήταν συνδεδεμένα με την αύξηση του ΑΕΠ!

Οσο για τα απατηλά νούμερα που παρουσίασε ο υπουργός Οικονομικών στο Τόκιο το 2012, η πραγματικότητα ήταν πολύ χειρότερη. Η αύξηση του ΑΕΠ το 2012 ήταν 0.9% (αντί 3.4%, δηλαδή περίπου το ένα τέταρτο) και το 2013 3% (αντί 4.4%). Η πρόβλεψη για το 2014 είναι για 0.5% και για το 2015 δεν ξεπερνά το 2.8%!

Η επανεμφάνιση της κρίσης

Ανεξάρτητα από τα νούμερα που παρουσιάζονται από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, η αλήθεια είναι ότι η Αργεντινή βρίσκεται στα πρόθυρα μιας νέας κρίσης. Τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής πολιτικής που ακολουθήθηκε στη χώρα είναι πλέον ορατά. Μπορεί η φτώχεια να μειώθηκε από τα εξωφρενικά νούμερα που είχε εκτιναχτεί τον καιρό της μεγάλης κρίσης (2001-2002), μπορεί οι ρυθμοί ανάπτυξης να αυξήθηκαν την περασμένη δεκαετία, όμως έφτασε η ώρα που αυτή η ανάπτυξη έφαγε τα ψωμιά της.

Πέρα από τη δραματική επιβράδυνση του ΑΕΠ, που αναφέραμε παραπάνω, η κατάσταση με τις εξαγωγές δεν είναι καλή. Η μικρή αύξηση που είχαν το 2013 (2.6%) έγινε αρνητική (-3.7%) το 2014. Δραματική ήταν και η μείωση των εισαγωγών (-10.5%), ενδεικτικό της έλλειψης χρημάτων από τις πλατιές λαϊκές μάζες που είδαν τον πληθωρισμό να ροκανίζει το πενιχρό τους εισόδημα.

Η κυβέρνηση πασχίζει να αποφύγει μια χρεοκοπία του τύπου των αρχών της νέας χιλιετίας, καθώς οι πιστώσεις από το εξωτερικό έχουν παγώσει μέχρι να λυθεί το θέμα με την αποπληρωμή των «αρπακτικών». Τα ξένα δημοσιογραφικά πρακτορεία ήδη μιλούν για χρεοκοπία της Αργεντινής, που συντελέστηκε το περασμένο καλοκαίρι όταν τα «αρπακτικά» ζητούσαν «τα λεφτά τους». Αν τους τα δώσει η Αργεντινή, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος και άλλοι ομολογιούχοι να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο, όπως ο Κένεθ Νταρτ (ο επονομαζόμενος νούμερο ένα εχθρός της χώρας) που στα τέλη του περασμένου Οκτώβρη τίναξε στον αέρα τις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση της Αργεντινής και ζήτησε όλα τα λεφτά του, ακολουθώντας το δρόμο του Πολ Σίνγκερ (ιδιοκτήτη του «αρπακτικού» χρηματιστικού κεφαλαίου με την επωνυμία Elliot Management Corp που αναφέραμε παραπάνω), ο οποίος είχε ζητήσει πρώτος να πληρωθεί όλα τα λεφτά των ομολόγων του (χωρίς «κούρεμα»). Ο Νταρτ είναι από αυτούς που είχαν κερδοσκοπήσει και με τα ελληνικά ομόλογα.

Βατερλό της σοσιαλδημοκρατίας

Το παράδειγμα της Αργεντινής δεν αποτελεί παρά το Βατερλό των σοσιαλδημοκρατικών θεωριών διαχείρισης του καπιταλισμού. Οταν πρέπει να διαχειριστείς ένα σύστημα που βασίζεται στην εξασφάλιση του ανώτατου κέρδους των καπιταλιστών και σέβεσαι τις δεσμεύσεις σου προς τις «αγορές», δηλαδή προς το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, προβάλλοντας «αντίσταση» μόνο στις πιο ακραίες μορφές του, και αυτό το κάνεις μέσα από τα δικαστήρια των ιμπεριαλιστικών χωρών, τότε είσαι καταδικασμένος να χάσεις. Οι σιδερένιοι οικονομικοί νόμοι του καπιταλισμού κάνουν σκόνη τα ωραία λογάκια και τις απατηλές υποσχέσεις. Αυτό γίνεται πάντα στην Ιστορία και η Αργεντινή δε θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση.

Ορισμένοι ίσως να θεωρήσουν ότι τελικά η μεγάλη εξέγερση των αρχών της χιλιετίας απέτυχε, αφού τώρα η Αργεντινή βρίσκεται στα πρόθυρα μιας νέας κρίσης. Αυτό δεν είναι σωστό. Γιατί χωρίς τη λαϊκή εξέγερση, η εξαθλίωση θα ήταν μόνιμο φαινόμενο και το σύστημα δε θα αναγκαζόταν να υποχωρήσει. Αυτό που απέτυχε ήταν η σοσιαλδημοκρατικού τύπου διακυβέρνηση που μπλόκαρε το βάθεμα της εξέγερσης και τη μετατροπή της σε κοινωνική επανάσταση. Οταν όμως η πρωτοπορία της εργατικής τάξης δεν είναι οργανωμένη, το κενό καλύπτεται από τις αστικές δυνάμεις, με το σχετικό προσωπείο φυσικά...

Κώστας Βάρλας

οικονομική εξόρμηση για τη στήριξη της «Κ»

για τη στήριξη της ΚΟΝΤΡΑ

Οκτώβρης 2014-Φλεβάρης 2015

Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

100/87804638

Βατερλό του αναλώσιμου Σαμαρά

Έτσι που ήρθαν τα πράγματα, ο Αντώνης Σαμαράς δεν έχει το περιθώριο να καμαρώσει γιατί προσπέρασε σε πρωθυπουργική θητεία τον άλλοτε συγκάτοικό του στις ΗΠΑ Γιωργάκη Παπανδρέου. Δυόμισι μόλις χρόνια θητείας είναι έτσι κι αλλιώς ένα ντροπιαστικό σκορ, που γίνεται πιο ντροπιαστικό από τις συνθήκες στις οποίες επιτεύχθηκε. Ο Σαμαράς έχασε τη μάχη του παρασκήνιου από τον Καμμένο!

Είναι ο Καμμένος αυτός που κατάφερε να συγκρατήσει -με όλα τα μέσα- τους βουλευτές των ΑΝΕΛ στο μαντρί ενός κόμματος που μπορεί και να μη μπει στην επόμενη βουλή και είναι ο Σαμαράς αυτός που, μολονότι είχε στα χέρια του την κυβερνητική εξουσία και τις δυνατότητες που αυτή προσφέρει, δεν κατάφερε να «συγκινήσει» αυτούς που αποτελούσαν το βασικό target group του. Αν έπαιρνε μερικούς από τον Καμμένο, τότε θα μπορούσε να πάρει και μερικούς από τους ανεξάρτητους, οι οποίοι, όταν είδαν ότι η προεδρική εκλογή δε βγαίνει με τίποτα, είχαν όλη την άνεση να ψηφίσουν «παρών» και στην τρίτη ψηφοφορία.

Το να χάνεις με τέτοιον τρόπο από τον Καμμένο είναι οπωσδήποτε κατόρθωμα. Γι' αυτό και όταν περάσουν οι εκλογές, στις οποίες ο Σαμαράς θέλοντας και μη παίζει τα ρέστα του, θα του καταλογιστεί από τους εσωκομματικούς του αντιπάλους, με πρώτους τους Μητσοτάκηδες που περιμένουν στη γωνία για να τον κατασπαράξουν. Ισως γι' αυτό ο Σαμαράς επαναλάμβανε συνεχώς στη δήλωσή του μετά την τρίτη άκαρπη ψηφοφορία «είμαι εδώ». Δεν απευθυνόταν στους ψηφοφόρους, αλλά στο εσωτερικό της ΝΔ.

Η ήττα είχε διαφανεί πολύ πριν την ώρα της ψηφοφορίας. Ηταν αποτυπωμένη στη συνέντευξη-ρεντίκολο του Σαμαρά στη ΝΕΡΙΤ (διάγγελμα με δημοσιογράφους-γλάστρες ήταν στην πραγματικότητα), στην οποία όχι μόνο δεν είχε να προσφέρει τίποτα το καινούργιο, αλλά αντίθετα πούλαγε αγριάδα στους βουλευτές που δεν συντάσσονταν με την εκλογή προέδρου. Η αγριάδα, η επανάληψη των ίδιων τρομοδιλημμάτων και το προεκλογικό στιλ έκαναν φανερή τη συνειδητοποίηση από τον Σαμαρά της επερχόμενης ήττας και την προσήλωσή του πλέον στην προεκλογική περίοδο, την έναρξη της οποίας κήρυξε ανεπίσημα.

Αυτά που έλεγε το καλοκαίρι, απευθυνόμενος στους γερμανούς προστάτες του, ότι δήθεν υπάρχει έτοιμο μαξιλάρι βουλευτών που θα στηρίξει την προεδρική εκλογή, ήταν σκέτες μπούρδες. Δεν είχε τίποτα και η τακτική με την οποία κινήθηκε από το Σεπτέμβρη τον οδήγησε από ήττα σε ήττα, μέχρι το Βατερλό της 29ης Δεκέμβρη, κατά την οποία ο Δήμας πήρε όσες ψήφους είχε πάρει και στη δεύτερη ψηφοφορία. Ούτε μία παραπάνω, έστω για το θεαθήναι. Φαίνεται πως ο Σαμαράς δεν πρόσφερε τίποτα στο παρασκήνιο για να τραβήξει μερικούς από τους «ψεκασμένους». Ούτε πρόσφερε υπουργεία και υφυπουργεία σε κάποιους άλλους, οι οποίοι αναζητούσαν ένα ικανό δέλεαρ για να κάνουν την κωλοτούμπα.

Ετσι, αποκαλύφθηκε ότι ο όλος σχεδιασμός έπασχε από την αρχή. Ποντάρισαν στο γεγονός ότι οι ανεξάρτητοι θα μετρούσαν τα λεφτά της υπολειπόμενης θητείας. Δεν υπολόγισαν στο βάθος της πολιτικής κρίσης, η οποία καθιστά δύσκολες τέτοιες συμπεριφορές που σε άλλες εποχές θα ήταν μονόδρομος. Ετσι, έχουμε το φαινόμενο κάποιων βουλευτών να μην ψηφίζουν για πρόεδρο, μολονότι ξέρουν ότι δε θα βρίσκονται στην επόμενη Βουλή. Προτίμησαν να δημιουργήσουν ένα πολιτικό κεφάλαιο και να το τοκίσουν για το μέλλον. Κι αυτό χρεώνεται ως ήττα του Σαμαρά.

Γράφεται κατά κόρον, ότι το στενό επιτελείο του Σαμαρά ήταν διχασμένο. Οι μισοί ήθελαν να δοθεί η μάχη της προεδρικής εκλογής και οι άλλοι μισοί έλεγαν «πάμε σε εκλογές για να υπάρξει μια αριστερή παρένθεση και να επανέλθουμε». Από πού όμως αντλείται η σιγουριά ότι θα ελέγχουν τη ΝΔ μετά την «αριστερή παρένθεση»; Και πώς ξέρουν ότι αυτή η «παρένθεση» θα κρατήσει λίγο και όχι δυο-τρία χρόνια, όπως κράτησε η δική τους; Αν πράγματι κάνουν τέτοιους συλλογισμούς, αυτοί έχουν την αξία που είχε και η επιλογή τους το Σεπτέμβρη-Οκτώβρη, όταν έβγαλαν τον Σαμαρά στο μεϊντάνι να διακηρύξει ότι τελειώνει το Μνημόνιο, φεύγει η τρόικα και δεν χρειάζονται πλέον τα υπόλοιπα δάνεια από το ΔΝΤ, με αποτέλεσμα να δοκιμάσουν την πίκρα της εκτίναξης των spread και της πλήρους εγκατάλειψής τους από τους γερμανούς προστάτες τους, που έδειξαν μια ευμενή (έναντι του ΣΥΡΙΖΑ) ουδετερότητα. Μη νομίζετε ότι όλ' αυτά δε θα τους τα κοπανήσουν οι εσωκομματικοί τους αντίπαλοι, ακόμη και κατά την προεκλογική περίοδο, όταν θα ετοιμάζουν την τελική έφοδο κατά του Σαμαρά και της ομάδας του.

Τα ίδια, βέβαια, ισχύουν για τον Βενιζέλο. Μολονότι δεν περίμενε κανείς στα σοβαρά να μαζέψει αυτός βουλευτές, εντούτοις χρεώνεται ό,τι και ο Σαμαράς, αφού ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να πάρει όλους τους ανεξαρτητοποιημένους Πασόκους, πλην Αηδόνη (Τζάκρη, Παραστατίδη, Μπόλαρη, ακόμη και Ανδρουλάκη). Εχοντας πλέον ν' αντιμετωπίσει και το «κόμμα ΓΑΠ», αγωνιά για την είσοδο των υπολειμμάτων του ΠΑΣΟΚ στη Βουλή, ενώ αν τα καταφέρει θα πρέπει να κάνει κάποιο «ντιλ» με τον ΣΥΡΙΖΑ για να σώσει την παρτίδα.

«Σουμάροντας» αυτή την πρώτη φάση της προεκλογικής περιόδου, που ξεκίνησε το Σεπτέμβρη και κράτησε μέχρι τις 29 Δεκέμβρη, ως κορυφαίο γεγονός πρέπει να καταγράψουμε την εγκατάλειψη του Σαμαρά από τους Γερμανούς. Αρχικά τον ενθάρρυναν να το παίξει «μάγκας» (όπως έχουμε ξαναγράψει, δεν υπήρχε περίπτωση να σηκώσει την παντιέρα «τέλος Μνημόνιο, τρόικα και ΔΝΤ» χωρίς να έχει καταφατικό νεύμα από το Βερολίνο) και στη συνέχεια άλλαξαν το σχεδιασμό τους και αποφάσισαν να τηρήσουν ουδετερότητα, η οποία μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ ευνοούσε. Προφανώς, οι παρασκηνιακές διαβεβαιώσεις που πήραν για την πολιτική που θ' ακολουθήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, σίγουρα με εγγυήσεις και από εγχώριους κεφαλαιοκρατικούς κύκλους, κρίθηκαν ικανοποιητικές. Ετσι, αποφάσισαν να ποντάρουν σ' ένα νεαρό και άφθαρτο «άλογο», παρά να συνεχίσουν να στηρίζουν μια κυβέρνηση η οποία έτσι κι αλλιώς παρέπαιε από τους πρώτους κιόλας μήνες της συγκρότησής της.

Τι απομένει στον Σαμαρά για την προεκλογική περίοδο; Μόνον ο εκφοβισμός της πιο συντηρητικής μερίδας του εκλογικού σώματος. Οι υποσχέσεις του δεν έχουν κανένα αντίκρισμα, διότι τις είχε δώσει και το Σεπτέμβρη για να φάει στη συνέχεια τα σκαμπίλια από τις «αγορές» και να προστρέξει στο Eurogroup και στο ΔΝΤ. Οι επόμενες εβδομάδες θα δείξουν σε ποιο βαθμό θα περιορίσει την εκλογική ήττα.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

ΚΟΝΤΡΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπακατσέλου 1 & Εγνατία, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση**:** Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

;;;;;;;

Καλή χρονιά (τι γελάτε ρε;) συντρόφια. Ευτυχεσμένο το δύο χιλιάδες δεκαπέντε -@)!% στα κεφαλαία του Η/Υ- και 2771 από κτίσεως Ρώμης. Καλή χρονιά, έστω κι αν κάθε νέο έτος είναι το παλιό, μεταμφιεσμένο. Εστω κι αν ακούγεται πια ως κακόγουστο αστείο. Και πώς αλλιώς ν' ακουστεί, όταν κατακερματισμένοι, φοβισμένοι και στριμωγμένοι στο καναβάτσο τρώμε τις γροθιές τη μία μετά την άλλη χωρίς ουσιαστική αντίδραση; Κυλάνε τα χρόνια μέσα στα ψέματα, την άμεση και έμμεση βία, τη χυδαιότητα μιας πάνοπλης κάστας επικυρίαρχων που κατάφερε να πάρει τα πάνω της και να παίζει μονότερμα στον πολιτικό και κοινωνικό στίβο.

«Πρέπει ηρωικά να το πάρουμε απόφαση, η γαλήνη, η αμέριμνη χαρά, η λεγόμενη ευτυχία ανήκουν σε άλλες εποχές, περασμένες ή μελλούμενες, όχι στη δικιά μας. Μπήκαμε πια εμείς στον αστερισμό της αγωνίας...» (Νίκος Καζαντζάκης – «Αναφορά στον Γκρέκο»).

Τι ανιαρός αυτός ο αναίμακτος και ατιμώρητος θάνατος των ετών! Τι ανιαρά τα απολιτίκ (κάθε τι άλλο είναι μπανάλ πλέον) κνώδαλα που καθ' έξη υποδέχονται κάθε χρόνο με βεγγαλικά, κωδωνοκρουσίες και πανηγύρια. Μα δεν είναι μόνο αυτά που σπέρνουν την απαισιοδοξία. Είναι και που η μισή καθεστωτική αριστερά θα συνεχίσει να ζητάει συστράτευση με τις μεσσιανικές δυνάμεις της ανατροπής, μη τυχόν και ξεφύγει κανείς και πέσει σε κα'να τζάμι. Και η άλλη μισή, τώρα που τα τζιπάκια και τα android της (κυριολεκτικά και μεταφορικά) γύρισαν από τα χιονοδρομικά κέντρα, θα συγγράφει περισπούδαστα άρθρα πάνω στις εμπνεύσεις που είχε στα χιονισμένα σαλέ και θα οραματίζεται την Ευρώπη των λαών και του καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο. Με τη γυαλάδα της πιθανής εξουσίας στα μάτια και τη μετάλλαξη σε κάθε κίνηση, σε κάθε κουβέντα...

Πάλι καλά που έχουμε τον αϊ Βασίλη (γράφεται και Aiwa Silly) κι όχι τον άγιο Πέτρο. Φαντάζεστε να τρώγαμε πετρόπιτες; Τουλάχιστον τώρα τρώμε τις πίτες και τις πέτρες τις τρώνε άλλοι. Αφήστε δε που αν ήταν ο Κολ θα είχαμε Κολόπιτες, ο Πούτιν Πουτινόπιτες και πάει κλαίγοντας... Τις Ξενογιαννακοπουλόπιτες και τις Παπαγεωργοπουλόπιτες του παρελθόντος αφήστε τις, ούτε λέγονται ούτε τρώγονται. Σαπίζουν στο χρονοντούλαπο μιας θλιβερής ιστορίας.

Τόσα χρόνια κανείς δεν σχολίασε ότι ο προσδιορισμός «ανεξάρτητοι έλληνες» συνιστά αντίφαση εν τοις όροις. Το ίδιο και για τη «ριζοσπαστική αριστερά» του ΣυΡιζΑ. Δηλαδή τι άλλο θα μπορούσε (θεωρητικά πάντα) να είναι η αριστερά; Συντηρητική; Για τη Νέα Δημοκρατία τα είπαμε, μάλλον νέα θα πεθάνει αυτή...

Μέσα στα πολλά... περσινά, ξεχάσαμε να το αναφέρουμε για την ιστορία: ένα μήνα δεν μπορούσαν (μοιχέ Shaw) να κάνουν ρύθμιση για τον Νίκο Ρωμανό, παρά την πίεση από το μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας. Ομως, μέσα σε λίγες μέρες δόθηκε εισαγγελική εντολή και βρέθηκε τρόπος να βγουν οι χρυσαυγίτες βουλευτές από τη φυλακή και να ψηφίσουν για Πρόεδρο της Δημοκρατίας...

Λοιπόν, πάλι πίσω στα καθημερινά. Εφυγαν οι καλικάντζαροι κι έμειναν οι δεινόσαυροι, τα παχύδερμα και τα κτήνη. Που αφού περιφέρθηκαν με την αρμόζουσα σεμνότητα σε κολαστήρια των οποίων τυγχάνουν στυλοβάτες, κάθισαν στα γιορτινά γι' αυτούς τραπέζια και περιδρόμιασαν. Χωρίς τα στιλπνά κεφάλια τους να κινδυνεύουν να κατρακυλήσουν στις άθλιες οδούς με τα λαμπρά ονόματα των προγόνων τους, χωρίς να νιώθουν καμιά απειλή και καμιά πίεση από τις μισερές στρατιές των καταφρονεμένων.

«Είμαι η θρησκεία, που φανερώνω τη θέληση των ουρανών στα πλήθη που δεν έχουν θέληση γιατί δεν έχουν γνώση. Είμαι η Θρησκεία, που ευλογάει τους χρυσούς, τους επίσημους φονιάδες που λάμπουν από λίπος κι από ακαματιά κ' έχουν τα μάτια του πετρίτη που από το πιο μεγάλο ψήλος βρίσκουν το πιο βαθιά κρυμμένο κέρδος. Είμαι η θρησκεία, που καταριέται τα θύματα, τα θύματά της και που, όσο αρνιόνται, τόσο τα βυθίζει μες την τρομάρα αιώνιας ποινής πάνω στη Γη και κάτου από το Χώμα!» (Κώστας Βάρναλης – «Η πόρνη»).

Αντε να δούμε πώς θα παλιώσει η νέα χρονιά...

Κοκκινοσκουφίτσα